

Arbejdere og undertrykte folk i alle lande, foren jer!

Arbejderbladet

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister

nr. 7

den 6. august 1975

2kr.

Kræv urafstemning om støtten til »Aktuelt«

Hvis ekstrakontingentet til Aktuelt ikke falder den 15. august vil LO's bestyrelse ekskludere Sømændenes Forbund fra LO.

Vi har set disse trusler frem- sat tidligere mod Tobaksar- bejderforbundets afdeling i Ålborg.

Her drejede det sig også om en kontingentforhøjelse som medlemmerne ikke ville be- tale. Under trusler om eks- klusion og fratagelse af ar- bejdet (Forbundet udsendte blokadevarsel mod Skandina- visk Tobakskompagni) fik man medlemmerne til at stem- me for kontingentforhøjelsen.

Beslutningen om at sende forslaget til urafstemning dækker helt afgjort de fleste arbejderes ønsker. Mod- standen mod stadig større kontingenter er voksende og kan bl.a. ses på LO-kongres- sen hvor flere forbund og af- delinger for første gang kræ- vede urafstemning.

LO's top har på forskellig måde forsøgt at begrunde en yderligere støtte til Aktuelt. På forrige kongres ændrede man navnet på aktieselskabet fra Den Socialdemokratiske Presse a/s til aktieselskabet Fagbevægelsens Presse og

ville på den måde give udse- ende af at det ikke længere var Socialdemokratiet der profiterede på medlemskon- tingentet. Men hvad hjælper en navneforandring hvis der ikke ændres ved den linie som avisen følger. Aktuelt er stadig Socialdemokratiets a- vis. Det ved enhver. I mange år har vi været tvunget til at støtte denne politiske ret- ning som avisen er udtryk for om vi ville eller ej. Det har intet med demokrati at gøre.

Hver gang arbejderne har rejst sig til modstand for at forsvare deres levevilkår, så er de blevet mødt med fordømmelser og hån fra Aktuelt og Socialdemokratiet.

Aktuelt fortjener på ingen må- de økonomisk støtte fra den danske arbejder.

Vi opfordrer Sømændenes Forbund til at stå fast på sin beslutning og lade med- lemmerne træffe en demo- kratisk afgørelse og ikke lade sig kue af LO's eksklusionstrusler. Vi opfordrede ligeledes til at man rejser kravet om urafstemning i klubber og generalforsam- lingen landet over.

ARBEJDERNE SLÅR IGEN

Gennem de sidste 4-5 måneder har ikke mindre end 12.000 arbejdere været ude i ulovlig strej- ke. Årsagen er klar: Kapitalens Nej-linje over for lønkrav, den socialdemokratiske regerings store vilje til at efterkomme kapitalens mindste ønsker, og fagbevægelsens totale forrædderi. Men alt dette kan ikke kue arbejderklassen - den slår igen. Læs side 2 og 3 om erfaringerne fra strejkebevægelsen, og strejkerne på Nilfisk, Bryggerierne og HT.

Er freden sikret ?

Chamberlain i 1938: "Fred i generationer!", råbte han.

"En bred platform for stater- nes samvirke", kaldte Bres- nev de dokumenter, der blev underskrevet på "Konferen- cen om Sikkerhed og Samar- bejde" i Helsingfors. "Vore lande respekterer fuldt ud andre landes nationale suve- ranitet", sagde Ford og Bres- nev i kor.

Men stillet overfor kendsger- ningerne: USA's og Sovjets fortsatte og forstærkede kap- rustning - især i og omkring Europa - får alle deres fraser en hul klang. Supermagternes "sikkerhedskonference" er af Albanien - det eneste europæ- iske land, der ikke deltog i konferencen - med rette ble- vet kaldt den europæiske usik- kerhedskonference. Dens for- mål var at befæste de to su- permagters indflydelse i Eu- ropa og lulle folkene ind i il- lusioner om "fred i vor tid" - præcis som Chamberlain på de imperialistiske landes veg- ne gjorde i 1938, da han i München sluttede aftaler med Hitler om opdeling af Europa.

INDHOLD: Arbejdsløsheden:

SOCIALHJÆLP TIL KAPITALEN LØSER
IKKE ARBEJDSLØSHEDEN s. 4

ERFARINGER FRA KAMPEN MOD
ARBEJDSLØSHEDEN s. 4

Portugal:

MOD EN KONFRONTATION s. 8

Korea:

USAs KRIGSHETZ MOD NORDKOREA s. 9

Kultur:

IKKE EN ØRE TIL J. J. THORSENS JESUS-FILM ... s. 11

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123405

Erfaringerne fra strejkekampene:

STOL PÅ EGNE KRAÆFTER

Ovenpå kapitalens offensiv, som er kommet til udtryk i Arbejdsgiverforeningens diktat til sine medlemmer om at sige nej til lønkrav, i form af de politiske angreb, som Anker Jørgensen har gennemført i form af nedskæringer på det sociale område og statsindgrebet i forbindelse med overenskomsterne, er arbejderne for alvor begyndt at svare igen.

Vi har igennem den sidste tid set strejker på en masse arbejdspladser, deriblandt Sabroe-Øst, Skråen i Ålborg Hovedstadens Trafikskole, Nilfisk, Dansk Vandings Industri og Carlsberg og Tønder.

Situationen har ikke været præget af store strejker og demonstrationer, som vi så det i foråret og efteråret '74, men af lønkræfter på de enkelte arbejdspladser.

Belært af erfaringerne fra de store strejker, som var en magtfuld demonstration af arbejderne vilje til at kæmpe for at forsvare levevilkårene, men som samtidig var et lærerigt eksempel på, at disse strejker og demonstrationer stod uden nogen ledelse og derfor ikke var i stand til at føre arbejderne krav igennem, er kampen blevet til en kamp på de enkelte arbejdspladser for at fastholde reallønnen.

Hovedtendensen i den lange række af strejker der har været og er igang, er at:

1. arbejderne tager selv initiativet til strejkerne
2. de opstiller selvstændigt deres krav,
3. de organiserer strejkerne i form af de demokratisk valgte strejkeledelser, og sikrer at det er dem selv der alene bestemmer hvorledes strejken skal organiseres og på hvilke betingelser arbejdet skal genoptages,
4. de sikrer sig økonomisk støtte fra andre arbejdspladser og fra de arbejdende masser,
5. de sætter ikke deres lid til fagforeningerne, men forsøger at presse dem til at varetage deres interesser, men på egne betingelser.

Ikke alle punkter er lige klart kommet til udtryk, eller fastholdt lige godt, men dette er hovedtendensen i de strejker, som vi ser for øjeblikket.

Men på trods af de mere velorganiserede strejker, så ender de fleste alligevel i nederlag, hvorfor?

Der er flere årsager til dette. For det første er kapitalisterne i offensiven. De forsøger med alle tænkelige midler at hindre lønstigninger, og først og fremmest lønstigninger opnået som følge af velorganiserede strejker,

af frygt for at den slags aktioner fra arbejderne side skal sprede sig som ringe i vandet. Dansk Arbejdsgiverforening giver økonomisk støtte til de virksomheder hvor der strejkes, således at ledelsen kan stå fast og afvise arbejderne krav.

For det andet, og det er det væsentligste, er hovedparten af strejkerne uanset hvor velorganiserede de ender ud, stadig spontane strejker. Først på det tidspunkt hvor arbejderne er gået ud i strejke, begynder organiseringen.

Nogle af de fejl og mangler, der er ved de forskellige strejker er:

1. manglende planlægning af strejken forud for strejken.
2. Dårlig kontakt til andre arbejdspladser, og afdelinger på samme arbejdsplads. Det fører til vanskeligheder med sympatiaktioner, moralsk og økonomisk støtte. Uniprint-arbejderne viste her, hvorledes deres information til andre arbejdspladser ikke alene sikrede økonomisk støtte, men nok så vigtigt sikrede, at alt arbejde fra Wintherkoncernen blev blokeret. Både i forbindelse med Nilfiak og Sabroe-Øst-strejkerne har vi eksempler på, at arbejdere under samme arbejdsgiver ikke er draget med ind i aktionen. Det førte for Sabroe-Øst arbejderne vedkommende til, at Sabroe-Øst blev lukket, efter at arbejderne havde fået deres krav igennem, og arbejderne fyret. Her havde solidaritet med de andre Sabroe-arbejdere været det middel, der kunne have sikret Sabroe-Øst arbejderne både deres beskæftigelse og deres fortsatte krav gennemførelse.
3. Mangel på en udvidelse af strejkekampen således, at den gøres mere effektiv. I forbindelse med HT-strejken anlagde Hovedstadens Trafikskole den linie, at arbejderne skulle strejke sig trætte. Her burde chaufførerne have forsøgt at udvide strejken til også at omfatte S-togene og tankbilchaufførerne, således at trafikken i hovedstadsområdet var brudt sammen.

4. Inddragelsen af de arbejdsløse i kampen. Vi har endnu ikke set eksempler på at de arbejdsløse er blevet inddraget i nogle strejkekampe f.eks. i forbindelse med strejkevagter, sikring af en effektiv blokade overfor andre virksomheder, agitation for strejken, indsamling af penge.
5. Angsten for at blande politik ind i strejkekampen. Ved hver eneste strejke har vi hørt: "det er en faglig kamp, det har ikke noget med politik at gøre". Men en strejkekamp har absolut meget med politik at gøre, uanset hvad man ellers mener. Det er ikke et spørgsmål om hvorvidt forskellige arbejdere med forskellige politiske tilhørsforhold og forskellige politiske sympatier kan arbejde sammen, det beviser enhver strejke. Men, for det første er enhver strejke et brud på samarbejdslinien med kapitalen, og dermed også et brud på Socialdemokratiets klassesamarbejdslinie.

Den linie, de strejkende lægger for deres faglige kamp er, uanset om det er bevidst eller ubevidst, et udtryk for en politisk linie på det faglige område. Det er en kamp mod kapitalen for at sikre sig en ordentlig betaling for arbejdet og for at sikre ordentlige arbejdsforhold. En kamp, som er rettet mod kapitalens hersken over arbejderne.

Det er vigtigt at arbejderne gør sig klart, at den faglige og politiske kamp ikke kan adskilles. Kapitalen fører sine angreb frem gennem alle kanaler: regeringen, LO og fagforeningerne, og direkte på den enkelte arbejdsplads. Arbejderne kamp, hvadenten det drejer sig om lønkræfter eller det drejer sig om kamp mod regeringens nedskæringspolitik må også udnytte alle muligheder. Det skal både være en kamp på den enkelte arbejdsplads og en kamp der er landsdækkende og som kan tvinge kraverne igennem overfor regeringen.

Men hvem tager så initiativ til at gå i spidsen for en sådan landsdækkende velorganiseret kamp?

Socialdemokratiet forventer ingen sig noget af på det område, de følger klassesamarbejdslinien. DKP og med dem Formandsinitiativet har i foråret 1974 og efteråret stået som initiativtagere til store demonstrationer i forbindelse med St. Bededags-forliget, og arbejdsløshedsdemonstrationerne mod Hartling-regeringen den 26. november, men disse to episoder viste at Formandsinitiativet ikke går længere end at de kan få lov

til at sidde i stue med Socialdemokratiet.

Da LO-ledelsen, som utallige gange tidligere, bedrog arbejderne og Anker Jørgensen lovgav på overenskomstområdet, da holdt Formandsinitiativet munden lukket. Dengang var der mere end anledning til at indkalde til en faglig landskonference og diskutere krav og aktionsformer, men intet skete. Et sådant initiativ ville have været i overensstemmelse med beslutningerne fra efteråret. Heller ikke idag, hvor arbejderne har vist viljen til at kæmpe, skal vi forvente os noget initiativ fra den kant. Når arbejderne er villige til at slå, så tør "Formændene" ikke længere være med.

Også hvad angår organiseringen af den landsdækkende

kamp har arbejderne kun sig selv at stole på. Således har f.eks. Sabroe-arbejderne selv taget kontakt med de strejkende på Skråbaksfabrikken i Ålborg, der har der har været et samarbejde mellem Uniprint-arbejderne og Nilfisk-arbejdere. Ligeledes har strejkekampene vist at der findes en lang række mennesker landet over, som er parat til mere eller mindre at gå aktivt med i støttearbejdet for de strejker som arbejderne selv organiserer.

Det er disse ting vi må bygge videre på, og enhver kammerat eller organisation, der indser nødvendigheden af en landsdækkende kamp for at slå kapitalens offensiv tilbage, er forpligtet til konkret at overveje, hvordan den skal organiseres.

Nilfisk-strejken

Firmaledelsen på Fisker og Nielsen (Nilfisk) har været foregangsmand i Arbejdsgiverforeningen for nej-politikken. Dette førte til en 3-ugers strejke lige før sommerferien blandt de ca. 50 faglærte ud af ialt 400 arbejdere. Det sædvanlige maskineri gik igang for at stoppe strejken. Heriblandt deres fagfor-

eningsformand Jan Andersen (DKP) der truede dem med at give arbejdet frit. Men først en trussel fra firmaet om at stille arbejdet frit fik knækket den. De gik i arbejde igen lige før sommerferien, men med et løfte om ny aktion hvis ikke deres krav kom igennem.

INTERVIEW MED NILFISK-ARBEJDERE

"Efter spontant at have gået hjem et par gange, når ledelsen havde afvist vores krav, indså vi, at vi stod ved et springende punkt. Vi kunne godt se, at hvis vi skulle strejke, så ville det blive langvarigt, og så var spørgsmålet om vi skulle organisere os. Næsten ingen af os havde været ude i nogle særlige aktioner før, men nogle af os kendte til Uniprint-strejken, og på baggrund af den organiserede vi os."

Jess Krause

"Vi begyndte altså at organisere kampen selv, også fordi vi vidste, at fagforeningen på grund af de fagretslige regler og den måde det kører på, de ikke ville støtte os. Derfor skabte vi en organisation med strejkeudvalg, og forskellige udvalg, og så fællesmødet som højeste myndighed.

Strejkeudvalgets første opgave skulle være at få organiseret en demonstration foran virksomheden, og få trykt løbesedler og indsamlingslister. Der skete altså et spring med den demonstration foran firmaet, hvor vi stod i to timer med vores skilte, og direktøren kom kørende ind, han var ved at ryge ned under sædet. Det havde han aldrig troet skulle ske foran hans fabrik. Det fik de fleste til at føle, at det vi gik ud i nu, det var noget utraditionelt, det var ikke som en sædvanlig strejke,

hvor man bare går hjem i kolonihaven. Under hele strejken var der konstant en 30-35 stykker der var aktive med at gå ud og samle ind, lave løbesedler osv."

"Vi blev meget hurtigt klar over, at vi måtte se at komme ud på arbejdspladserne selv, med indsamlingslister osv. Vi gik f.eks. ud på B og W-øen og B og W motor med løbesedler om strejken, og så dagen efter kom vi for at samle ind. Det var nødvendigt med den metode, fordi man stillede sig på tværs af at samle ind på de arbejdspladser."

Per Løngren

AB: Hvem var "man"?

Per: Ja, det var tillidsfolkene - blandt andet Erik Hansen.

AB: Har I gjort noget for at sikre "hjemmefronten" og sørge for at familierne bakkede op om strejken?

Per: Nej, ikke noget systematisk.

AB: Har I forsøgt at få de andre 350 arbejdere med?

Per: Ja, det har vi gjort en del for, og de er også godt klar over, at vi sådan set også kæmper for dem, men det er en meget dårlig ting at der ikke er noget godt samarbejde mellem de forskellige faggrupper på Nilfisk, arbejds-mænd, kvinder og faglærte. Fagforeningen ville afholde et møde for samtlige ansatte, men det gik i vasken på grund af dårlig indkaldelse.

Jess: Først næsten 14 dage ind i konflikten kom vores fagforeningsformand Jan Andersen plus en sekretær Erik Jensen ud og tog kontakt med os. De kom dagen efter at vores strejke havde været til behandling i arbejdsretten, og de kom da også kun for at opfordre os til at gå i arbejde igen. De sagde, at arbejdet ville blive givet frit hvis vi ikke passede på. Men vi sagde selvfølgelig at vi ikke kunne gå i arbejde igen før vi havde fået de 1,50 kr.

Hvis fagforeningen virkelig havde været positiv over for denne strejke, så havde den kunnet gøre en masse ting. Den kunne for eksempel have eftergivet os vores fagforeningskontingent - bare sådan en lille ting. De kunne have lånt os penge, hvis de havde villet. Der er masser af måder at støtte os på. De har kun vist hvordan man bagom nedbryder en strejke - vores eget forbund! De har ikke vist hvordan man bagom opbygger en strejke. Det har de for eksempel gjort ved hele tiden at tale om at give arbejdet frit.

Per: Da vi fik at vide at Forbundet talte om strejkevarsel, sagde vi i strejkeledelsen, at nu går Forbundet ind, men vi må ikke stole på det forbund. De diskussioner jeg har haft på værkstedet, der er kammeraterne godt klar over, at hvis Forbundet begynder på det der med at afsende strejkevarsler, så køber det ind på en kamp-linie som det ikke vil kunne holde, for så vil de andre arbejdspladser slutte op og sige: Nå, men det er fint, nu har I givet Nilfisk-arbejderne strejke, så skal vi også lige have en her, og her og her. Og det tør Forbundet ikke, ganske simpelt.

Hvis vi stopper nu, og slækker på kravene, så taber vi ikke alene vores egen halvanden krone, så er det også for alle de andre arbejdere, dels dem på fabrikken, men også alle dem der vil bekæmpe den nul-løsning som regering og arbejdsgiverne er kommet med. Og vi er alle sammen klar over, at hvis vi starter strejken igen, så skal det være en virkelig stærk organisering, med blokade af virksomheden.

HT-strejken

Den 1. juni indledte omegnchaufførerne en strejke mod omegnbussselskaberne med krav om ligeløn med de chauffører der er ansat direkte under Hovedstadens Trafikskelskab og organiseret i Kommunalarbejderforbundet.

De strejkende omegnchauffører havde forud for overenskomsterne og i forbindelse med Hovedstadens Trafikskelskabs oprettelse og dermed overtagelse af busdriften i hele hovedstadsområdet, rejst dette krav overfor deres forbund.

Formanden for Chaufførforbundet havde, på trods af medlemmernes modstand, underskrevet overenskomsterne med omegnsselskaberne og accepteret en lønfor-skel mellem chaufførerne i hovedstadsområdet på mellem 500-1400 kr. om måneden.

Arbejderne valgte ved strejkens start en strejkekomite til at lede og organisere strejken og de oprettede allerede 2. juni blokade mod de busruter hvor det er kommunalt ansatte chauffører der kører, således at trafikken i hovedstadsområdet var stoppet.

Strejken blev selvfølgelig erklæret ulovlig i Arbejdsretten og John Hansen fra Chaufførforbundet opfordrede arbejderne til at gå i arbejde. Men chaufførerne fortsatte deres effektive strejke og blokade.

Den 10. juni indkaldte forbundet til møde i Birkerød for at forsøge at bryde blokaden og dermed strejken. Meningen var at chaufførerne skulle forlade deres blokadevægter for at deltage i mødet.

Chaufførerne hoppede ikke på Forbundets forsøg på sabotage, der mødte kun tyve mand op. Den 16. juni foranstaltede Forbundet en ny afstemning blandt chaufførerne for at forsøge at få strejken afsluttet. Men arbejderne stod fast og der var et overvældende flertal for at fortsætte strejken og blokaden.

Den 19. juni indkaldte Forbundet til tillidsmandsmøde, nu skulle strejken brydes.

Med John Hansen i spidsen tordnede Forbundet mod tillidsmændene og mod de strejkende. Hvis ikke strejken blev afsluttet ville arbejdet blive stillet frit og strejkebrydere ville overtage arbejdet; hvis ikke strejken blev afsluttet ville Anker Jørgensen's regering falde på evt. dagsordensforslag fra Glistrup. Gennem den slags trusler formåede John Hansen at snakke tillidsmændene fra vid og sans og presse en afstemning igennem som skabte et flertal for at blokaden skulle ophæves, hvilket indbar at strejkekampen var slut. Kun en tillidsmand stemte imod.

Strejkekomiteens formand, Lars Krakke, optog samme aften kontakt med Forbundet, hvorefter han i radioen opfordrede de strejkende til at ophæve blokaden og give møde i Folkets Hus næste dag.

Dagen efter på mødet i Folkets hus var John Hansen forehavende lykkedes. Strejken var brudt takket være hans energiske indsats. På trods af at Forbundet og Hovedstadens Trafikskelskab og omegnens private busselskaber i første række havde sejret, er buschaufførernes kampvilje ikke brudt. De har stadig kravet om ligeløn.

8.500 i strejke

I ARBEJDERBLADET nr 5-75 noterede vi 34 vilde strejker med 3.500 deltagere i en periode på 2 mdr (marts og april). I perioden maj-juni og første uge af juli kan vi notere 53 strejker med 8.590 deltagere. 13 strejker varede over 2 dage - mod 12 sidste gang. 8 varede over en uge, mod 4 sidste gang. I sidste nr. skrev vi, at loven med de tilladte 2 strejkedage var gennemskuet og nærmest en hæmsko for kravenes gennemførelse. Denne gang står vi med 32 strejker på under 2 dage, med 16 sidste gang. Med til billedet hører,

at nogle af arbejderne, for eks. på SAS har aktioneret mindre end to dage mange gange inden for en kort periode, og på denne måde har de meget korte strejker alligevel en vis effekt, i hvert fald inden for visse servicefag (SAS) og virksomheder som er afhængige af sæsonpræget stor afsætning (Carlsberg).

Ovenstående tal taler deres tydelige sprog om fagforeningernes og LO's manglende vilje til at sikre arbejdernes løn og levevilkår.

Bryggeri-strejken

I dagspressen har det været fremme at der skulle være splittelse mellem de mandlige og kvindelige bryggeriarbejdere p.g.a. strejken for ligeløn. Dette afviser de fleste mænd og kvinder. Kun blandt tillidsfolkene og en minoritet af arbejdere har dette været tilfældet.

Det er ikke så mærkeligt at man ude omkring synes at kvinderne har solgt nogle kolleger, da det ikke har været fremme hvordan det er fundet sted. På kvindernes generalforsamling hvor overenskomstresultatet blev vedtaget, gav Lone Christensen en beretning på flere timer, hvor hun på fremragende vis bortforklarede nedskæringerne, så at de afdelinger, hvor nedskæringer ikke vil finde sted, simpelthen ikke var klar over, hvad de stemte på. På Carlsberg havde kvinderne afvist al snak om nedskæringer. I en udtalelse som 98 kvinder har underskrevet, betegner man Lone C.'s forhandlingsresultat som en mærkelig solidaritetspolitik over for de mandlige kolleger og de arbejdsløse. For at sikre flertal for sit forhandlingsresultat havde Lone C. arrangeret bustransport for Tuborgs kvinder, som ikke kendte til nedskæringerne. På den måde fik Lone C. sin og firmaets linje igennem. Lone C. har altså kørt ledelsen linie og har accepteret fyringen af 93 kvindelige arbejdere mod en højere timeløn, mens mændenes fagforening hele tiden har nægtet den slags forhandlinger.

Sammenslutningen af de to fagforeninger vil ikke hindre lønforskelle, da ledelsen og fagforeningen (som set med Lone C.) altid vil finde på

ting og sager til at splitte arbejderne. Men den vil i høj grad lette samarbejdet mellem mænd og kvinder.

Under strejken har informationen og ledelsen af strejken været ringe. Fagforeningen, som hele tiden har vidst, hvad der er foregået alle steder, har ikke orienteret om strejkens udvikling og givet arbejderne en følelse af at de stod sammen med andre hold og afdelinger. Ved fremtidige strejker må man for at sikre sammenhold danne en strejkekomite, som omfatter mænd og kvinder og repræsentanter fra alle afdelinger og hold. På et af holdene var der en der foreslog, at man "skulle gøre ligesom på Uniprint" (med hensyn til organisering). Ved at gøre dette undgår man for eksempel det, som skete på aftenholdet, hvor tillidsmanden Kaj Larsen fik dette til at stemme for at gå i arbejde om mandagen. Han sagde at de to andre hold havde stemt for at gå i arbejde, hvad der var løgn. Havde man haft en strejkekomite med ærlige kolleger, så ville man have været orienteret om stemningen de andre steder og kunnet tage ordentlig stilling.

Holger Foss har udtalt at han hellere ville være loyal over for bryggeriarbejderne fremfor det fagretslige system. Dette fastholdt han også på den ekstraordinære generalforsamling. Her må man tage ham på ordet og kræve at fagforeningen yder bryggeriarbejderne økonomisk støtte under de endages strejker, som man har besluttet at benytte for at tvinge arbejdskøberne til at acceptere kravet.

Lone Christensen - har kørt bryggeriledelsens linie

Anker kom ind - men der er stadig 100.000 arbejdsløse!

Socialhjælp til kapitalen løser ikke arbejdsløsheden

Ledende folk i fagbevægelsen har fundet ud af, at ved at give virksomhederne statstilskud til at beskæftige flere arbejdere end de reelt har brug for, vil de sikre arbejdspladser til ca. 40.000 mennesker.

I lighed med alle de andre beskæftigelsesforslag fra fagforeningernes topledelse og fra Socialdemokratiet, går også dette forslag ud på at arbejdsløsheden hurtigst og bedst løses ved at sikre bedre betingelser for kapitalen.

På trods af at den socialdemokratiske regering har sikret:

- 1) bedre afskrivningsregler for kapitalisterne
- 2) mulighed for tilbageføring af underskud, således at et underskud kan "gemmes" til der er et *overskud i virksomheden* som det kan trækkes fra, således at kapitalisten opnår at betale mindre i skat
- 3) forbedrede finansieringsmuligheder og kurssikringer, således at kapitalisterne kan undgå at miste kapital i forbindelse med udenrigshandel på baggrund af valutasingingerne
- 4) bistandsloven, som indebærer, at kapitalister, der er i økonomiske van-

skeligheder, kan få stats-
tilskud

- 5) miljøtilskudsordningen, således at kapitalisterne kan få tilskud til at få mindsket deres tilsvining af natur og mennesker
- 6) og endelig, som det vigtigste, regeringens indgreb i overenskomsterne, hvilket sikrede et indhug i lønningsposen og dermed en øget udbytning for kapitalisterne

Igennem en menneskealder har Socialdemokratiet ikke bestilt andet end at sikre kapitalen de bedste betingelser, men det har altså alligevel ikke kunnet sikre arbejde til alle.

På trods af alle disse ting har vi stadig en kæmpe arbejdsløshed.

Arbejdsløshedens årsager er nemlig ikke kapitalmangel, eller for høje lønninger til arbejderne. Størrelsen på arbejdernes lønninger er kun et spørgsmål om større eller mindre profit til kapitalisterne, de vil aldrig kunne være den egentlige årsag til

arbejdsløshed.

Årsagen til arbejdsløsheden skal søges i det kapitalistiske systems indretning. I det kapitalistiske system produceres der ikke planmæssigt for at opfylde menneskenes behov, men der produceres udfra at den enkelte kapitalist skal opnå så stor en profit som muligt. Det fører til planløshed og med mellemrum overproduktionskriser, hvor masser af arbejdere kastes ud i arbejdsløshed og lider store afsavn, til trods for at lagrene er overfyldte med alle slags varer.

Det nye forslag fra fragættelsen vil ikke kunne skaffe mere arbejde, fordi der ikke er mulighed for at afsætte de varer der allerede er produceret. Det er ingen løsning på arbejdernes problemer.

Og det er en illusion at tro at forslaget vil sikre beskæftigelse for 40.000 arbejdere. Regeringens andre forslag til beskæftigelse, f.eks. reparationsarbejder har ikke givet nogen effekt. Det der er sket er, at måske nogle der ellers ville være blevet fyret eller sat på deltid har kunnet fortsætte og er blevet tvunget til at tage overarbejde. I den forbindelse har vi set, at adskillige arbejdere har nedlagt arbejdet i protest

mod overarbejde på et tidspunkt hvor langt over 100.000 går arbejdsløse.

ARBEJDERNES KRAV

For de arbejdsløse er kravet: Arbejde til alle. Dette krav er imidlertid ikke et krav det kapitalistiske samfund kan opfylde og der ligger derfor også i dette krav, et krav om et andet samfundssystem hvor arbejde til alle er en selvfølge.

Et samfundssystem hvor langt over 100.000 arbejdere er kasseret og sat udenfor produktionen taler sit eget tydelige sprog om dette samfundssystems værdi for arbejdere.

De arbejdsløses kamp er en kamp mod det kapitalistiske samfundssystems skalten og valten. Denne kamp skal være en kamp der både sikrer de arbejdsløse tålelige levevilkår og en kamp der presser regeringerne til at give efter for arbejdernes krav.

Der må stilles krav om:

- 1) 26 ugers-reglens bortfald, således at ingen arbejdsløse rammes af denne paragraf på grund af langtidsarbejdsløshed og henvises til socialkontorerne
- 2) Dyrtidsregulering af understøttelsen, som sikrer

de arbejdsløse dækning for
prisstigningerne

- 3) Sikring af arbejdsløshedsunderstøttelse til unge der har forladt skolerne.
- 4) Krav om at de arbejdsløse der henvises til, socialhjælp mindst skal have udbetalt arbejdsløshedsunderstøttelse maksimumbeløb, 960.00 kr. om ugen.

Udover disse krav der skal sikre de arbejdsløse tålelige levevilkår skal der også rejses krav om igangsættelse af arbejde. Regeringen må tvinges til, at igangsætte arbejde der dels vil afhjælpe arbejdsløsheden, dels vil være til gavn for arbejderklassen. Kravene må her sikre, at de beskæftigelsesarbejder der sættes igang ikke udelukkende bliver til fordel for kapitalisterne. Som eksempel vil vi her nævne opførelse af almen-nyttige boliger, institutionsbyggeri, anlæggelse af veje og togbaner, herunder s-togsbaner, broer m.v.

DE ARBEJDSLØSES KAMP MÅ ORGANISERES

Skal de arbejdsløses krav sættes igennem kræver det en organisering af de arbejdsløses kamp. En sådan organisering har vi endnu ikke set, omend der er kampvilje og bevægelse blandt de arbejdsløse. De erfaringer de arbejdsløse har gjort indtil nu er, at fagforeningernes pligt til at oprette arbejdsløshedsudvalg, skal udnyttes. De mange fagforeninger der ikke har oprettet disse udvalg skal tvinges til det. Men erfaringerne siger også, at fagpamperne ikke er interesserede i at kæmpe for de arbejdsløse. I Odense og Århus har der været eksempler på dette. Derfor skal vi ikke sætte lid til fagforeningernes repræsentanter. Derimod bliver det opgaven for de arbejdsløse at udnytte arbejdsløshedsudvalgene til at mødes og i fællesskab diskutere krav og aktionsformer igennem og derpå selvstændigt organisere kampen.

ERFARINGER FRA KAMPEN MOD ARBEJDS LØSHEDEN

Fællesorganisationen i Odense besluttede i februar at nedsætte et arbejdsløshedsudvalg bestående af 2-3 repræsentanter fra hver fagforening. Formålet skulle være "at skabe aktivitet for de arbejdsløse."

De arbejdsløse KAM-l'ere i Odense deltog aktivt i dette arbejdsløshedsarbejde. Vi vidste på forhånd at arbejdet i arbejdsløshedsudvalget skulle køre indenfor fagfor-
eningernes rammer og at pamperne ville gøre alt hvad de kunne for at sætte sig på apparatet. Til det stiftende møde for arbejdsløshedsudvalget mødte der 25 op. Kun

ganske få fagforeninger havde valgt repræsentanter til udvalget, de fleste var blevet udpeget af fagforeningen, eller bestod simpelthen af fagforeningsformænd eller bestyrelsesmedlemmer.

Det var klart, at der fra Fællesorganisationens side og fra fagforeningernes side ikke var lagt op til at der skulle skabes aktiviteter for at få opfyldt de arbejdsløses krav.

DKP'erne var særdeles aktive for at sikre sig poster i arbejdsløshedsudvalget, men det skulle snart vise sig, at de ikke ønskede at bruge disse poster til at fremme de

arbejdsløses sag.

På møder for de arbejdsløse blev der diskuteret, hvad vi skulle foretage os, og der kom bl. a. et forslag om at vi skulle lave et arbejdsløshedsblad til 50 øre, der skulle redigeres af de arbejdsløse, og hvor alle indlæg skulle bringes. Der var stemning for dette forslag blandt de arbejdsløse, og også DKP'erne bakkede forslaget op. Fællesorganisationen ville imidlertid ikke acceptere et sådant blad, de ønskede indflydelse på, hvad der skulle stå i det. Og DKP'erne vendte sig, på baggrund af Fællesorganisationen, og

så mod forslaget, på trods af at de tidligere havde støttet det.

Arbejdsløshedsudvalget fik et møde i stand med den socialdemokratiske borgmester og repræsentanter fra arbejderpartierne.

Formålet med mødet skulle være at "lægge pres på byrådet" for at få sat beskæftigelsesarbejde i gang. På mødet, som ikke var planlagt og hvor kraverne ikke var blevet opstillet og diskuteret blandt de arbejdsløse, stillede en DKP'er forslag om at kommuneskatterne skulle forhøjes med 2% således at der var penge til i gangssættelse af arbejde. Et sådant forslag der udelukkende ville betyde øgede byrder for de arbejdende masser, ville selv ikke en socialdemokrat gennemføre.

Der kommer ingen konkrete aktiviteter ud af arbejdet i arbejdsløshedsudvalget og de arbejdsløse faldt hurtigt fra, da de så at dette udvalg intet gjorde for at sætte deres krav igennem. Det eneste der skete var diskusio-

ner mellem de forskellige politiske retninger.

Vi havde lagt den linie, at opgaven bestod i at afsløre Fællesorganisationen og umuligheden af at lave et virkeligt stykke arbejde blandt de arbejdsløse indenfor arbejdsløshedsudvalget, sålænge Fællesorganisationen og fagforeningerne havde mulighed for at sabotere ethvert initiativ.

Vores opfattelse er, at det har været nødvendigt at føre kampen igennem og afsløre Fællesorganisationens og fagforeningernes arbejdsløshedsarbejde, og vise at DKP'erne ikke ønsker at bryde med denne linie. For at føre denne kamp igennem har vi svigtet arbejdet for de arbejdsløses krav og de arbejdsløse har generelt mistet interessen for det vi hidtil har kunnet præstere. Opgaven bliver nu at finde ud af hvorledes vi får stablet noget arbejde på benene som de arbejdsløse selvstændigt organiserer og leder.

KAm-1's arbejdsløse i Odense

SPAR OG BEVAR VÆRFTET, SOM EN SIKKER ARBEJDSPLADS

Denne plakat sidder overalt på Lindø-værftet, samtidig med at fyresedlerne regner ned over arbejderne.

Et sindsygt akkordræs og fyringstrusler, det er ting, som vi Lindøarbejdere må leve med hver eneste dag. Det er ikke meget mere end et år siden, værftet lokkede med varigt arbejde og gode lønninger. "En sikker fremtid - job på Lindø" lød det, når de shanghajede folk fra hele landet ved hjælp af kaffe, brød og hornmusik rundt om i forsamlingshusene. Men i dag er fremtiden højst usikker, også for værftsarbejderne.

Det er vist ca. et halvt års tid siden, at ledelsen på Lindø begyndte at tale om, at det var ved at være hårde tider for skibsbygningsbranchen. Pludselig var det helt andre toner der lød. De begyndte at sprøjte små informations-blade i læsesvis ud over vores frokostborde. Vi kunne bl.a. læse, at værftet nok skulle overleve krisen, ja og endda gå styrket ud af den, hvis bare arbejderne var indstillet på at yde en ekstra indsats! I tide og utide fik vi at vide, at hvis vi ville beholde vores arbejdsplads, så skulle vi samarbejde som aldrig før. Samtidig indledte ledelsen en lønpolitik, man kan kalde NEJ-politikken. Svejserkonflikten i maj måned var et af eksemplerne på, hvad denne benhårde lønpolitik har ført til. Ved hver lønforhandling har svejserne altid tidligere fået 60-80 øre. Denne gang var tilbuddet fra værftet kr. 0,0. Efter resultatløse mæglingsmøder gik svejserne over til at arbejde på timeløn i stedet for akkord, d.v.s. gik 7 kr. ned i timen, og selvfølgelig satte de tempoet tilsvarende ned.

Det gav værftet en passende undskyldning for at koste rundt med alle os andre på værftet. Der var mange, der blev fyret, og endnu flere, der blev sendt hjem på støtten på ubestemt tid. Svejserkonflikten sluttede med, at de fik ca. 30 øre og alle blev genansat.

Men der gik ikke lang tid før fyringerne blev gentaget.

Lige efter svejserkonflikten var der strejke i rengøringsklubben. Årsagen var, at et mindretal af klubbens medlemmer (nemlig rengøring i tankene) var blevet sat 2 kr. ned i løn, og værftet nægtede at forhandle om spørgsmålet. Rengøringsfolkene indså, at det var et principspørgsmål, og ikke kun en to-krone, der var på spil. De strejkede i en uge i et forsøg på at slå værftets angreb mod vores løn tilbage. Strejken sluttede uden resultat, bl.a. fordi klubben i forvejen var meget splittet. Klubbestyrelsen har i årevis godtaget meget store lønforskelle mellem rengøringsfolkene.

Mens alt dette stod på svirrede luften af rygter om kommende massefyringer. På et klubmøde blev det f.eks. oplyst, at det samlede antal ansatte på Odense- og Lindøværftet skulle skæres ned fra 6200 til 4200. Og lige før sommerferien blev det første bundt så sparket ud. I denne omgang røg der ca. 200 arbejdere og 160 funktionærer. Ingen ved hvornår næste runde bliver indledt, men det er helt sikkert, at der skal fyres mange endnu.

Men hvad har tillidsmændene så gjort for at forbedre situationen? De har sør-

get for, at samtlige arbejdere blev indkaldt til såkaldte informationsmøder med direktionen. Møderne fandt sted, efter at fyringerne havde fundet sted, selv om nogle af tillidsmændene som medlemmer af AS-bestyrelsen sikkert nok kunne have fortalt os noget lang tid i forvejen. Det er da i hvert fald det, de sidder der for. På informationsmøderne fyldte direktør Quistgård os med en gang gas: nye søforklaringer på hvert nyt møde. Og oven i købet måtte vi finde os i at høre på, at direktøren mener, "Lindøarbejdere er voksne og ansvarlige mennesker, der vil gøre en kraftanstrengelse, når det gælder, og som bagefter lader sig fyre uden at mukke!"

Tillidsmændene tager meget let på hele situationen. De mener ikke, der er grund til at holde arbejdermøder. "Lad os nu først se, hvor galt det går, det kan jo være, der bliver nok at lave for værftet igen." De tager til møde med regeringen for at skaffe værftet en ordre på en storebæltsbro.

Den 24/6-75 uddelte vi en løbeseddel der sluttede således:

Uanset om værftet kommer til at bygge Storebæltsbro, boreplatforme eller noget helt tredje, vil der ske flere fyringer, og værftet vil udnytte situationen til at presse vores løn og arbejdsforhold. Derfor må vi svare igen på hvert eneste angreb fra værftet. Rengøringsklubbens strejke fornylig var det første forsøg i den retning. Her så vi en kamp for at bevare lønnen, blive knust af samarbejdsvillige tillidsmænd, arbejdsret, funktionærer som påtog sig skruetrækkerarbejde. Arbejdere som nægtede at være skruetrækkere, er blevet truet med fyring. Også rengøringsklubbens hidtidige godtagelse af den store lønforskel mellem klubbens medlemmer er med til at svække det indre sammenhold. Selvom denne strejke faldt på gulvet, må vi fortsætte den vej de her er begyndt på. Lad os forsvare os, selvom vi står svagt. Ellers kommer vi til at stå endnu svagere.

Kommunistisk Arbejderforbunds celle på Lindøværftet.

Der er forskel på vold

At et dansk medlem af EF-parlamentet er blevet "slået alvorligt" af franske betjente har skabt megen debat i pressen.

Lad gå med, at efterhånden som tingene er blevet mere belyst, forandrede natklubben sig til et sted af mere tvivlsom karakter, måske var de danske repræsentanter knap så ædru som først antaget, måske har Hr. Nielsen kaldt politiet en bande idioter. Al dette berettiger selvfølgelig ikke det franske politi til at give Knud Nielsen flere lussinger, eller til at tre betjente sparker Knud Nielsen i skridtet mens han ligger ned. Det er således fuldt berettiget når Hr. Nielsen karakteriserer dette som politistats- og gestapometoder, og ikke spor for meget, at professor Ole Espersen udarbejder en stævning mod det franske politi.

Under urolighederne i Flakhaven i Odense den 16. maj sidste år blev et par arbejdere ud for Lindø standset af politiet mens de kom gående i udkanten af pladsen. De prøvede at forklare, at de gerne ville passere, da de havde et ærinde i en butik lidt længere nede af gaden. Under denne samtale kom en betjent mere til, og med udtalelsen "Vi tar' de to med", stoppede den videre samtale, og de blev stoppet ind i en af politiets vogne. De "anholdte" tog det nærmest som en dårlig vittighed.

Ved ankomsten til politigården nægtede den ene, skibsbygger Bjarne Nielsen, at oplyse om navn og adresse, før han havde fået lov til at låne en telefon, da han gerne ville oplyse sin kone om, at han nok blev noget forsinket. Politiet opfattede dette som en grov mangel på samarbejdsvilje, og så sig derfor nødsaget til, med håndjern, at lænke hans hænder på ryggen, og smide ham på maven i en celle. Da dette ikke var nok til at stoppe Bjarne Niensens ønske om at ringe hjem, og protest mod behandlingen, måtte en af betjentene bruge sin knippel til at give ham en del forsvarelige slag over nakken

og ryggen. Dette skaffede den ønskede ro. Efter fornyet afhøring blev han løsladt og tog derefter til skadestuen.

Også her fulgtes reglerne. For det første udskriver skadestuen almindeligvis ikke lægeerklæringer, for det andet var det i dette tilfælde en total umulighed, da han ikke stod med den fornødne kontante pengesum.

Lægeerklæringen blev derfor først skrevet af Bjarne Niensens egen læge dagen efter. Den fastslog, at der på håndleddene var åbne sår fra håndjernene, mærker efter slag på ryggen samt indre kvæstelser i svælget. Endvidere var en trommehinde sprængt.

Der blev på denne baggrund anlagt sag mod politiet, som omhyggeligt prøvede at rede de spegede tråde ud. Dette indebar blandt andet i et besøg hos hans kone, for at høre om hun ikke mente, at det kunne være sket i et værtshusslagsmål, men at han bare ikke turde fortælle hende det.

Under retssagen gav de anholdte en samstemmendeforklaring, mens politiet fremlagde forskellige opfattelser. Bl.a. kunne ingen af dem huske at have været i nærheden på pågældende tidspunkt.

Dommen lød derfor på gadeuorden og en bøde på 150 kr. til hver af de anholdte.

Sagen blev derefter indbragt for klageudvalget i Lokalnævnet for Odense Politikreds. Herfra gik den videre til statsadvokaten for Fyn, Tage Sinding, som dog heller ikke fandt grundlag for at foretage sig noget, da hans undersøgelser ikke har kunnet opklare om politifolk har påført de omtalte læsioner, og klageren da han havde ryggen til, ikke er i stand til at udpege nogen af betjentene.

Tilbage er nu kun muligheden for at anlægge erstatningskrav for svie og smerte, men når vort ansvarsbevidste politi nu har klarlagt, at der ingen vold har fundet sted, er resultatet faktisk også givet for dette.

Lokalredaktionen, Odense.

Det ansvarsbevidste danske politi i aktion.

BESTILLINGSKUPON

Adr.: Skelbækgade 42-44, kld. 1717 Kbh. V

Giro: 80 200 19

Hermed bestiller jeg:

A) Prøvenummer B) Abonnement fra Nr.

Navn.....

Adresse.....

Stilling.....

Alm. abonnement 20 kr. Kampabonn. 50 kr.

ARBEJDERBLADET

KINA I DAG

GRATIS ABONNEMENT

Udg. af den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup

HELSINGFORS-KONFERENCEN: DE TALER OM FRED OG AFSPÆNDING....

Så har Europas og den øvrige verdens folk været tilskuere til endnu et af den endeløse række af topmøder mellem stats- og regeringschefer, som med højtidelige miner forsikrer hinanden om deres fredelige hensigter, underskriver dokumenter om det og til sidst hæver champagneglassene og udbringer skåle for fred og afspændingen i verden.

"Den europæiske Samarbejds- og Sikkerhedskonference," hvis tredje og sidste runde netop er blevet afholdt i Helsingfors, var dog ikke et helt sædvanligt topmøde. "Den største forsamling af statsmænd siden Wienerkongressen i 1815," hed det i pressen. Og sandt nok var det et imponerende opbud - hele 35 landes topledere samlet på eet sted, USA, Canada og samtlige europæiske lande - minus Albanien.

Men bag facaden og alle de svulmende fraser skjuler sig de to supermagter, USA og Sovjet, på hvis initiativ konferencen blev iscenesat, og som også har bestemt dens forløb og resultater.

I virkeligheden betyder konferencen intet andet end den formelle godkendelse af de to supermagters respektive indflydelsesområder i Europa.

Stillet overfor realiteterne: USA's og Sovjet's hurtigt voksende militære opbygning i og omkring Europa er det klart, at konferencens vedtagelser absolut ingen praktisk værdi har for Europas sikkerhed og for de europæiske folk. Tværtimod - konferencen var i virkeligheden blot udtryk for en ny form for kamp mellem de to supermagter - om overherredømmet i Europa.

MALTAS "USKYLDIGE" KRAV

Det er almindelig kendt, at de to supermagter, og ikke mindst Sovjet, pressede stærkt på for at få den afsluttende tredje runde indkaldt så hurtigt som muligt - ud fra hver deres grunde. Både indadtil og udadtil har USA-imperialisterne efter det endelige nederlag i Indokina hårdt brug for at få deres prestige styrket. Konferenceshowet i Helsingfors blev en kærkommen lejlighed, og samtidig kunne den benyttes til et forsøg på at genvinde noget af den tabte indflydelse over Vesteuropa.

Sovjet har på lignende vis brug for at styrke sin indflydelse over Østeuropa og de østeuropæiske revisionistiske partier, ikke mindst forud for den 26. partikongres, som skal afholdes efter nytår. På denne kongres skal Sovjetblokken stå så enigt som muligt i fordømmelsen af de socialistiske lande, med Kina og Albanien i spidsen.

Det blev derfor taget særdeles ilde op af de to supermagter, at det lille Malta un-

der anden runde i Geneve i begyndelsen af juli stillede forslag om, at der i det afsluttende dokument om "sikkerheden i Middelhavsområdet" skulle indføres et krav om, at de to supermagters militærstyrker i Middelhavet skal nedskæres.

De to supermagters reaktion på dette helt rimelige krav fra Malta blev en illustration af sikkerhedskonferencens virkelige karakter og supermagternes hensigter med den. USA og Sovjet modsatte sig i Geneve kraftigt Maltas forslag, som, hævdede de, "ødelagde den tidsplan," supermagterne havde lagt for konferencens afvikling. Men Maltas regering ønskede ikke uden videre at bøje sig for supermagternes diktater, og det fik Sovjet til at fremsætte forslag om at ændre konferencens procedure fra det oprindelige, at alle beslutninger skulle være enstemmige, til at det blot skulle være flertalsbeslutninger. Denne manøvre lykkedes dog ikke, og efter flere dages hårde forhandlinger med supermagterne enedes man om et kompromis: Det er ønskeligt med fremtidige diskussioner om nedrustning i området.

Men de sovjetiske social-imperialister var blevet alvorligt rystet ved tanken om vedtagelsen af et sådant forslag, som virkelig kunne bidrage til en større sikkerhed i det sydlige Europa. I det sovjetiske tidsskrift "Nye Tider" fra d. 18.7. rejses således et "vigtigt problem" - nemlig kampen mod, hvad "Nye Tider" kalder "lille-magtschauvinismen!"

I artiklen rettes et voldsomt angreb mod de små og mellemstore lande, der i den senere tid med voksende styrke har taget kampen op imod supermagternes forsøg på at vinde indflydelse og kontrol, og for bevarelsen af national selvstændighed. Udgangspunktet er Malta-sagen, og Malta anklages for at have anvendt "afpresningstaktik" og for "egoistisk handlemåde" ved at insistere på sit retfærdige krav om sikkerhed på Sikkerhedskonferencen! Kort sagt - et klart eksempel på "Lille-magtschauvinisme," ifølge social-imperialisterne.

HVORDAN FÅ FOLK TIL AT HOPPE PÅ DEN?

Som det eneste europæiske land deltog Albanien ikke i Helsingfors. Andetsteds på siden forklarer albanerne selv hvorfor.

Men, som albanerne siger, det er ikke kun Albanien, der

Det er ikke de store ord, der mangler, når Ford og Bresjnev mødes. Men virkeligheden taler et helt andet sprog.

ikke er tilstede ved disse "fredskonferencer." Det er også de europæiske folk.

Belært af dette århundredes erfaringer nærer de europæiske folk en naturlig skepsis til stormagterne, når de taler om "fred" og "afspænding." Konferencelandenes ledere har været nødt til at indrømme, at interessen for denne "epokegørende konference" mildt sagt har været ringe hos den europæiske befolkning.

Vor egen udenrigsminister har meget åbenhjertigt udtalt, at hvis man virkelig vil have almindelige menesker til at tro på at sikkerhedskonferencen har en positiv betydning for dem også, så var det nødvendigt at indføre nogle aftaler om lettelse for turisme, information, indgåelse af ægteskab m.v. mellem øst og vest.

Alligevel er det, som om begejstringen hos befolkningerne over konferencen er svær af få øje på. Da de vestlige imperialistmagter i 1938 underskrev München-aftalen med Hitler, kværnedes hele det borgerlige propagandamaskineri løs om "FRED I GENERATIONER." Året efter brød anden verdenskrig ud. De eneste, der dengang advarede mod imperialisternes falske fredsløfter, var kommunisterne.

I dag er de eneste, der ubetinget jubler over sikkerhedskonferencen, de revisi-

onistiske partier i Europa. Selv de borgerlige blade i vesten forholder sig forholdsvist skeptiske. Forklaringen er den, at det social-imperialistiske Sovjet i dag er på fremmarch overalt i verden, og det på bekostning af den anden supermagt, USA.

Endnu foregår opdelingen af verden mellem de to supermagter i overensstemmelse med de nye styrkeforhold mellem dem "fredeligt" - gennem konferencer som f.eks. den i Helsingfors, gennem diplomatiske spil, intriger og forskellige former for indblanding i andre landes indre anliggender. USA er på tilbagetog i Sydøstasien, i Indien, i Grækenland, Tyrkiet, Portugal - og overalt ser vi, hvordan den anden supermagt søger at vinde indpas. De mellemøstlige lande vil i den kommende tid stå i centrum for supermagternes rivalisering, og her er faren for et direkte militært sammenstød mellem dem også aktuelt.

På trods af, hvad Ford og Bresjnev søger at bilde os ind, er fremtiden langt fra sikret for freden - tværtimod er det netop de to imperialistiske supermagter, der gennem deres kaprustning og kamp om verdensherredømmet truer med at styrte folkene ud i en ny verdenskrig.

SÅDAN VIRKELIG FREDSP

Supermagternes hyklari kender ingen grænser. I Helsingfors stod Bresjnev og Ford op og forsikrede deres respekt for alle landes nationale suverænitet og selvbestemmelsesret.

Men virkeligheden taler et andet sprog. USA-imperialismens væbnede indgreb i Vietnam, Cambodias, Laos indre anliggender, CIA-infiltrationen i Chile; den sovjetiske social-imperialismes militære besættelse af Tjekkoslovakiet, dens åbenlyse og aktive støtte til Indiens angrebskrig mod Pakistan og til Indiens besættelse af nabostaten Sikkim - det er på den måde, supermagterne respekterer nationernes selvbestemmelsesret!

Og når supermagterne bliver konfronteret med virkelige forslag til forsvar af nationernes suverænitet og virkelige forslag om nedrustning - så kan vi være 100% sikre på deres afslag.

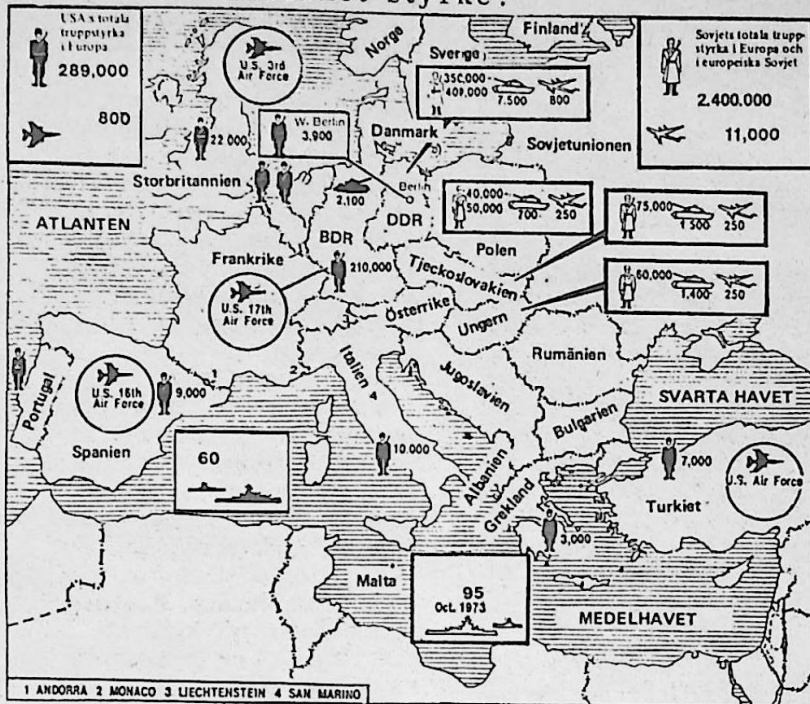
Det socialistiske Kina har gennem årene fremsat en lang række nedrustnings- og afspændingsforslag, forslag, som et voksende antal lande i den tredje verden slutter op om. Lad os kort sammenfatte dem:

★ Alle kernevåbenlande, først og fremmest USA og Sovjet, som har de største kernevåbenlagre, må offentligt erklære, at de ikke på noget tidspunkt og under nogen omstændigheder vil være de første til at anvende kernevåben, at de ikke blot afstår fra at anvende dem mod hinanden, men også forpligter sig til aldrig at anvende dem mod kernevåbenløse lande. (Kina har som det eneste kernevåbenland i verden afgivet disse erklæringer).

★ Det mest brændende spørgsmål i dag er ikke generel nedskæring af alle landes rustningsomkostninger, men derimod supermagternes tilbagetrækning af deres tropper fra andre landes territo-

.... MEN OPRUSTNINGEN FORTSÆTTER

Mens supermagternes topledere holdt deres velklingende skåltaler i Helsingfors om fred, afspænding og "staternes samvirke" (Bresjnev), fortsætter kaprustningen og krigsforberedelserne med uformindsket styrke.

Kortet viser USA-imperialismens og social-imperialismens troppe- og flådestyrker i og omkring Europa. (Tallene fra 1973)

I dagene og ugerne op til Helsingfors-konferencen kunne man f.eks. opleve:

- at USA-lederne talte om, at USA meget vel kan blive det land, som påbegynder en kernevåbenkrig
- at amerikanske kernevåben oplagres i Sydkorea, og der fremsættes slet skjulte krigstrusler mod det socialistiske Nordkorea;

- at Sovjet afholdt store militærmanøvrer langs den kinesiske grænse mod Mongoliet og i Det Kinesiske Hav;
- at Sovjet gør gentagne fremstød for at få lov til at overtage f.eks. amerikanske militærbaser i Sydvietnam.

Og i begyndelsen af juni måned udsendte Det internationale Fredsforskningsinstitut i Stockholm sin 1975-års-

bog. Det hedder heri, at de to supermagter i 1974 stod for 60% af verdens samlede rustningsudgifter, og at NATO- og Warszawa-pagterne tilsammen stod for 80%. Det

hedder videre, at de to magter med deres kernevåbenarsenal er i stand til at ødelægge hinanden 100 gange. Og hertil kommer så de taktiske atomvåben. Om dem siger årbogen: "USA og Sovjet er i besiddelse af titusinder af taktiske atomvåben. Alene i Europa er der ca. 7000 amerikanske og 3500 sovjetiske taktiske atomvåben. De eksisterende taktiske atomvåbens samlede eksplosionskraft er enorm - så stor, at den næsten overskrider fattetæven".

Ikke mindst Sovjet har i de senere år øget det militære beredskab i og omkring Europa. Således har Sovjet og Warszawa-pagtslandene i de seneste år øget deres troppeenheder med 100.000 mand og antallet af tanks med 10.000. Sovjet har desuden forøget antallet af soldater i Østeuropa med 100.000 mand. Ifølge "Det østrigske Militærtidsskrift" koncentrerer Sovjet nu 75% af sine landetropper mod Europa, 70% af sine fly, 90% af sine mellemdistance-

raketter og 80% af sine kortdistance-raketter.

3/4 af den sovjetiske marines skibe findes i farvandet omkring Europa, og heraf næsten halvdelen i Nordeuropa. Sovjet har i løbet af de sidste 10 år fordoblet sin flådetonnage. Sovjet har i dag verden største ubådsflåde. Det sovjetiske marineinfanteri omfatter i dag 10.000 mand, som årligt gennemfører store landgangsøvelser i det Nordlige Ishav, i Østersøen og i Sortehavet.

Allerede i en tale d. 25. juni 1969 pralede den øverstkommanderende for den sovjetiske flåde, S.G. Gorshkov over, at den sovjetiske flåde nu er i stand til at "udføre sine offensive opgaver overalt i verden".

Også den anden supermagt, USA, koncentrerer i stigende grad militærstyrker ved Europa. Efter USA-imperialismens nederlag i Indokina er store dele af de amerikanske militærstyrker nu ved at blive omgrupperet fra Asien og Stillehavsområdet til Europa. Det gælder en stor del af de marinestyrker, der tidligere var stationeret ved Sydøstasien, men som nu er blevet omdirigeret til Middelhavet og til Atlanterhavskysten.

Derfor deltog Albanien ikke

De europæiske folk kan ikke lægge deres sikkerhed i hænderne

på de to imperialistiske supermagter (Fra det albanske tidsskrift "Albania Today", maj-juni 1975)

Hvis man ser det i lyset af de europæiske folks og nationers interesse, så er denne konference om "europæisk sikkerhed" i virkeligheden gået i vasken for længe siden. Den begyndte med stor ståhej og masser af demagogiske løfter fra de to supermagters side, endog set fra et formelt synspunkt, men den er kommet i miskredit som et redskab for diplomatisk rænkespil, som man kunne forvente. Virkeligheden har med al tydelighed bekræftet, at Den Albanske Folkerepubliks advarsler holdt stik: at det aldrig ville blive en konference mellem de europæiske lande, men derimod mellem de to imperialistiske supermagter og deres respektive angrebepagter, NATO og Warszawa-pagten; at den aldrig ville tjene som forum, som gav dem mulighed for i fuld frihed og lighed at give udtryk for deres synspunkter; samt at disse lande ustandselig ville blive stillet over for fuldbyrdede kendsgerninger fra de to supermagters side og blive presset til at godtage, hvad man besluttede i Moskva og Washington.

Nu er mange af de lande, der deltog i konferencen, i høj grad desillusionerede.

De, der drog afsted med en vag ide om, at "der må kunne udrettes et eller andet", at "vi må gøre et forsøg, på trods af de vanskeligheder, der rent objektivt eksisterer", eller som troede at de små og mellemstore lande i Europa ville blive hørt og taget hensyn til ved forhandlingerne i Helsinki og Geneve, de er blevet desillusioneret.

Derfor ønsker de sovjetiske socialimperialister og deres partnere, USA-imperialisterne, at overbevise de europæiske lande om, at de ved at deltage i den såkaldte europæiske sikkerhedskonference "bidrager til, at der skabes en ny æra i Europas historie". Men i virkeligheden betyder den imperialistisk-revisionistiske "europæiske sikkerhed", at Europa lægges i lænker.

Det står nu klart for de europæiske folk, at uanset hvornår og hvorledes den europæiske sikkerhedskonference slutter, så får de ikke noget ud af den. De kan ikke, og bør ikke, lægge deres skæbne, deres sikkerhed, i hænderne på fjender og agressorer. Det er helt logisk, at mange mennesker spørger sig selv: "Hvad opnår Europa på den europæiske sikker-

Det albanske folks leder, Enver Hoxha

hedskonference?

Hvad sker der efter konferencen?"

Det albanske folk og den Albanske Folkerepublik har for længst åbent givet deres mening til kende. I stedet for den sikkerhed og stabilitet, man lover Europa, vil der tværtimod komme til at herske en stigende usikkerhed. De to supermagter vil benytte resultaterne af "den europæiske sikkerhedskonference" som et røgslør for og retfærdiggørelse af deres angreb på de europæiske landes rettigheder. Europa vil fortsat være arnested for spændinger og farer, en arena, hvor Sovjet og USA i hensynsløs rivaliseren og samarbejde kæmper om

dominans og overherredømme, hvor de to aggressive blokdannelser, NATO og Warszawa-pagten støder sammen, et kontinent med sovjetiske og amerikanske militærbaser og med lande, der, selv i dag, 30 år efter Den Anden Verdenskrig, lider under fremmed militær okkupation. De to supermagter har til hensigt at bruge denne konference til at legalisere deres politiske, økonomiske, ideologiske og militære angrebspolitik i Europa.

Under disse omstændigheder er det mere end nogensinde nødvendigt, at de europæiske folk og fredelskende lande i Europa fører en bitter kamp for at tage sikkerhedsspørgsmålet i deres egne hænder. Hverken imperialisterne eller socialimperialisterne, kun folkene, kan opnå reel europæisk sikkerhed. Den vindes ikke ved pacifistiske holdninger eller ved forsoning med agressorerne men derimod ved kamp mod dem; kun ved beslutsomt at bekæmpe de to supermagters hegemonistiske politik og ved at kæmpe for fremmede tropper og militærbaser tilbagetrækning fra Europa, for udryddelse af angrebssblokkene NATO og Warszawa-pagten.

ER IG POLITIK

rium og krigsflåderne fra verdens have. De må rømme alle baser udenlands, og trække kernevåbenraketter og kernevåbenlagre tilbage fra andre landes territorium.

★ Når disse betingelser er opfyldt, er der skabt forudsætninger for, at alle lande, uafhængigt af størrelse, på lige fod kan diskutere og løse spørgsmålene om fuldstændigt forbud mod og total ødelæggelse af alle kernevåben og nedskæring af de konventionelle våben.

Sådan ser virkelig fredspolitik ud.

Foruden de socialistiske landes og en række tredje verdens-landes støtte til disse forslag har også lande i den anden verden (d.v.s. Europa, Canada, Japan, Australien) sluttet op om nogle af disse krav. Det gælder Rumænien f.eks., medlem af Warschawapagten, som på Helsingfors-konferencen fremførte kravene om opløsningen af NATO- og Warschawablokkene, nedlæggelse af militærbaser på fremmed territorium og tilbagetrækning af fremmede tropper fra andre landes territorium.

Også Sovjet går ind for "en opløsning af militærblokkene," men dette vil blot ikke røkke ved social-imperialisternes herredømme over de østeuropæiske lande, idet Sovjet har tosidede militæraftaler, uafhængigt af Warszawa-pagten, med de enkelte østeuropæiske lande. Derfor går Sovjet også kraftigt imod kravene om tilbagetrækning af tropper og baser fra fremmed territorium.

Vi må kræve af den danske regering, at også den slutter op om disse krav, og at den i stedet for at deltage i supermagternes "fredskonferencer" udvikler samarbejdet og kontakterne med den tredje verdens lande, som - sammen med de socialistiske lande - udgør de sande fredsbevarende kræfter i verden i dag.

Revolutionære marinere demonstrerer i Lissabon

Portugal: Mod en konfrontation

Den drivende kraft i omstyrtelsen af det fascistiske styre i april sidste år var en gruppe officerer i den portugisiske hær, som tog navnet De Våbnede Styrkers Bevægelse - MFA. Lige siden kuppet har MFA spillet den ledende rolle i Portugals politiske liv.

En af nøglerne til at forstå begivenhederne i landet er derfor svaret på spørgsmålet: Hvem og hvad er MFA, hvilken klasses interesser repræsenterer MFA?

MFA har sin rod i den utilfredshed blandt de portugisiske officerer, som voksede frem imod kolonikrigene i Afrika. På den ene side medførte manglen på officerer lange og gentagne ophold i kolonierne, og på den anden side voksede den afrikanske befolknings modstand mod kolonitropperne. Begge disse faktorer bevirkede at officerernes utilfredshed efterhånden udvikledes til protester mod selve systemet i Portugal, mod fascismen og kolonialismen. Allerede inden magtovertagelsen havde officererne i MFA (som da omfattede ca. 400 mand) fremlagt et program for landets fremtid - uklare formuleringer om en 'økonomi i folkets tjeneste' og en 'politisk løsning' i kolonierne.

Den forvirrede og uklare målsætning for MFA var en afspejling af bevægelsens uensartede sammensætning: officererne kom fra forskellige klasser og lag, men allerede da var det dominerende indslag klart småborgerligt. Efter den seneste udvikling, hvor regeringen trådte tilbage og den øverste ledelse i landet overtoges af MFAs tremandsråd, tegner de politiske hovedstrømninger inden for MFA sig mere og mere klar:

- En fløj, der hælder mod PSP - i tremandsrådet, repræsenteret af præsident Gomes

- En fløj, der hælder mod PCP - i tremandsrådet repræsenteret af ministerpræ-

sident Gonsalves

- En fløj, der fører en selvstændig, nationalistisk linje med tydelige småborgerligt-socialistiske træk - i tremandsrådet repræsenteret af general Carvalho

Af disse tre fløje, som altså i øjeblikket er ligeligt repræsenteret i den øverste ledelse, er Carvalhos utvivlsomt den stærkeste i MFA.

Dette bekræftes bl. a. af MFAs linje i nationaliseringsprogrammet. Her er MFA gået betydeligt længere end både PSP og PCP var indstillet på.

Men først og fremmest den udenlandske kapital er helt uberørt af nationaliseringerne.

Selv om MFAs nationaliseringsprogram på mange måder er vidtgående, kommer bevægelsens småborgerlige vaklen altså også til udtryk her, på økonomiens område.

MFAs politiske svingninger kommer til udtryk på mangfoldige områder. Den ene dag fremsættes et radikalt forslag om oprettelse af 'folkekomiteer' overalt i landet, en slags folkelige magt- og kontrolorganer. Og den næste dag arresteres adskillige medlemmer af revolutionære venstre-organisationer.

Men hvordan stiller de to vigtigste partier i Portugal i dag, PSP og PCP, sig da til dette vaklende MFA-styre?

PSP

Soares' socialistparti støtter endnu officielt MFA, utvivlsomt først og fremmest p. g. a. den brede støtte, MFA har i den portugisiske befolkning. Men samtidig er det klart, at PSP repræsenterer den socialdemokratiske linje: borgerligt demokrati efter vesteuropæisk mønster, tilknytning til NATO, EF og USA.

Ligeledes har PSP svært ved at skjule sin utilfredshed med nationaliseringerne og Soares-ledelsen har protesteret voldsomt mod MFAs forslag om folkekomiteer. At PSP skulle stå som garant for de demokratiske

friheder, sådan som det bliver fremstillet i de borgerlige medier, er dermed også højst tvivlsomt. Da de grafiske arbejdere på avisen República overtog arbejdspladsen - i lighed med mange andre steder, hvor arbejderne har besat deres virksomheder - protesterede PSP som bekendt voldsomt og benyttede lejligheden til at piske en anti-PCP kampagne op. Men når MFA-styret har forbudt revolutionære aviser at udkomme, har PSP ikke løftet en finger til protest.

PCP

Cunhals revisionistparti følger en noget anden taktik. PCP har lige siden MFAs kup klistret sig så tæt op ad MFA som muligt. Fra PCP-ledelsen høres aldrig eet kritisk ord om MFA.

PCPs mål er en bureaukratisk statskapitalisme a la Østeuropa, og PCP er den sovjetiske socialimperialismes trofaste forbunds-fælle i Portugal.

PCP har valgt at lægge sig i MFAs kølvand, og dermed følger partiet også MFAs svingninger. For at tækkes MFA i tiden efter kuppet firede PCP på en række af sine krav fra fascismens tid. Således blev kravet om en minimumsløn på 6000 escudos pr. måned skåret ned til 3300, og på kongressen sidste efterår strøg PCP helt nationaliseringskravet. Samtidig førte PCP an i offensiven mod den strejkebølge, der på det tidspunkt skyllede over landet, og på PCPs initiativ gennemførtes en anti-strejkelov.

Men da arbejdermassernes spontane bevægelse truede med at vokse styret over hovedet, og MFA gennemførte nationaliseringsprogrammet, var PCP blandt de første til at støtte det. Ligeledes har PCP støttet forslaget om folkekomiteer - naturligvis i håbet om at kunne kontrollere dem, evt. sammen med MFA.

På sin side har MFA også brug for PCP, ikke mindst p. g. a. dette partis stærke organisationsapparat og traditionelle indflydelse over militante dele af arbejderklassen.

KAMPEN OM MFAs GUNST

Både PSPs og PCPs ledelse er naturligvis helt klar over MFAs karakter og betydning: en i hovedsagen småborgerlig bevægelse af officerer, som p. g. a. deres forskellige klassesmæssige baggrund, fører en vaklende kurs mod et mål, der ikke er særlig klart, men som for flertallets vedkommende vil være en form for 'national portugisisk socialisme' (hvilket netop er en småborgerlig illusion og i praksis vil være statskapitalisme).

PSP og PCP forsøger hver især at udnytte MFAs vaklen til egen fordel - de kæmper og rivaliserer indbyrdes om MFAs gunst. Det er på denne baggrund, de talrige og evindelige skænderier, demonstrationer og gensidige be-

skyldninger mellem de to partier skal ses. Og bag disse modsætninger skjuler sig i sidste ende også de to supermagters interesser i Portugal.

SUPERMAGTERNE OG PORTUGALS ØKONOMI

Som bekendt har Portugal en central strategisk beliggenhed. Fra Portugal kontrolleres den vestlige indsejling til Middelhavet, såvel som sejlruterne i det nordlige og det mellemste Atlanterhav. USA-imperialismen havde under fasciststyret rig lejlighed til at udnytte dette, men socialimperialisterne er selvsagt mere end ivrige efter at overtage USAs positioner i landet.

Denne chance synes nu at rykke hastigt nærmere. Sovjet har ikke været sen til at udnytte Portugals alvorlige økonomiske vanskeligheder til at knytte nærmere økonomiske, handelsmæssige og kulturelle/politiske forbindelser med landet. F. eks. er de annullerede skibsortrer fra USA og Vesteuropa på skibsværfterne Setnave og Lisnave blevet erstattet af tilsvarende fra Sovjet og Østeuropa.

Et andet eksempel er den direkte økonomiske støtte til de Sovjet-venlige kræfter i landet. D. 14. 3. 75 modtog den PCP-dominerede fagforening Intersyndical således et beløb på 28.570 amerikanske dollars fra den sovjetiske bank for udenrigshandel.

Endnu er Sovjets indflydel-

se beskeden og næppe større end USAs gennem dets investeringer, gennem NATO m. v. Men USAs økonomiske boykot-aktioner mod Portugal vil tvinge landets styre til at søge støtte andre steder - og Sovjet står parat.

Stillet over for voksende økonomiske vanskeligheder og indre og ydre sabotage mod økonomien - produktionen og investeringerne er faldende, arbejdsløsheden voksende i dagens Portugal - har den selvstændige, nationalistiske MFA-linje næppe mange muligheder. Og stillet over for en arbejderklasse, hvis kampvilje og politiske bevidsthed vokser, for hver dag der går, er det ikke utænkeligt, at MFA-ledelsen kaster sig i armene på en af supermagterne.

De revolutionære organisationer i Portugal ser det derfor som deres vigtigste taktiske opgave dels at give en betinget støtte til den nationalistiske fløj inden for MFA, og dels at mobilisere arbejdere, bønder og andre progressive lag i befolkningen i en bred enhedsfront imod supermagternes indblanding i Portugals indre anliggender, og til forsvar for den nationale uafhængighed.

Men på længere sigt er løsningen på Portugals problemer, at MFAs nationalistiske linje føres konsekvent igennem, at arbejderne overtager den fulde kontrol over fabrikkerne og at bønderne beslaglægger jorden. Kun på den måde sikres betingelserne for et selvstændigt, socialistisk Portugal.

Fingrene væk fra Portugal

DE EUROPÆISKE SOCIALDEMOKRATIER BLANDER SIG I PORTUGALS INDRE ANLIGGENDER

Efter deres deltagelse i Sikkerhedskonferencen i Helsingfors tog de socialdemokratiske statsministre og topledere til endnu et topmøde, denne gang i Stockholm, hvor Olof Palme havde indbudt til drøftelse, først og fremmest om situationen i Portugal. Som forudset udtalte de socialdemokratiske ledere deres dybe bekymring for udviklingen i Portugal, og det besluttedes at oprette en 'solidaritetskomite' for Portugals socialdemokrati, Soares' Socialistparti. Komiteen har til formål at 'fremme Socialistpartiets kamp for et frit politisk liv og for frie fagforeninger'.

Hvordan dette skal ske fremgik også klart af mødet. Den engelske Harold Wilson udtalte, at økonomisk bistand fra EF-landene til Portugal 'vil komme uendeligt langsomt', hvis udviklingen i landet ikke meget hurtigt bevæger sig i den retning, EF-ministerrådet ønsker.

Dette er intet andet end åbenlys økonomisk afpresning fra de europæiske socialdemokratiets side mod det portugisiske folk. Mario Soares

skal på mødet have anmodet om ubetinget økonomisk hjælp til Portugal - men nogen anden holdning kunne han naturligvis ikke indtage uden at afsløre sig fuldstændigt overfor den del af befolkningen i Portugal, der endnu støtter hans parti, og desuden kunne han jo roligt stille sig så 'radikalt' an - han ved jo, at EF og de socialdemokratiske regeringer i Vesteuropa går imod kravet om betingelsesløs støtte.

Anker Jørgensen har bebudet, at han i midten af august tager til Portugal for at vise den portugisiske befolkning sin solidaritet med de 'demokratiske socialistiske' kræfter - dvs. dem, der går ind for Portugals fortsatte tilknytning til NATO, optagelse i EF og en udvikling, der gør Portugal til 'et demokrati på linie med EF-landene'.

Sådan ser den socialdemokratiske solidaritet med Portugals arbejdende befolkning ud. Den kræver med hurtigt voksende styrke socialisme - Soares' og Anker Jørgensens alternativ er fortsat kapitalistisk udbytning og undertrykkelse.

En afslappet sommerlejr

Kommunistisk Arbejderforbund har igen i år haft sommerlejr i Ulfborg. Det blev en vellykket lejr med stor deltagelse.

Der var mange aktiviteter igang. Der blev spillet fodbold, håndbold, badminton osv. Ligesom de forskellige agit-prop-grupper underholdt om aftenen med gamle og nye sange. Der var mange gode diskussioner, hvoraf kan nævnes: Arbejdet blandt arbejds-løse, hvordan udvikler vi Arbejderbladet, Supermagtens stræben. Endvidere lykkedes det os at få Carl Madsen over en aften hvor han fortalte om DKP's udvikling til det

det er idag. Bagefter kunne man stille spørgsmål til ham. Det blev en munter aften.

En af grundene til at lejren blev så vellykket skal nok søges i, at i modsætning til sidste år, var det hele lagt an på kammeratligt samvær og ferie. Således at man ikke på forhånd havde lagt sig fast på et bestemt program, der absolut skulle overholdes. Det betyder ikke at der ikke blev diskuteret politik, tværtimod blev der nok pga. den afslappede stemning diskuteret mere politik end sidste år. Men lad os høre nogle af deltagernes mening om lejren.

Anne og Claes Wernersson, arbejdsløs og lærerstuderende, København:

Vi har tidligere deltaget i sympatisørarbejdet og vil gerne være aktive igen. Vi syntes derfor at sommerlejren ville være en god start, for her havde vi mulighed for at få et godt indtryk af forbundets arbejde i de forskellige afdelinger og mulighed for at opnå en bedre personlig kontakt, hvilket vi har savnet under vores tidligere arbejde. Før afrejsen havde vi regnet med at diskussionerne kom til at dominere lejren og at vi ville lære mere end vi faktisk gjorde, men efterhånden som lejren skred frem kunne vi se, at hvis programmet havde været strammere, havde der ikke været tid til almindeligt samvær, sport, badning, leg med børnene o. lign.

Med hensyn til diskussionerne fik vi mest ud af plenummøderne, dels med oplæg dels med fremlægning af gruppediskussioner. Vores egne gruppemøder var desværre præget af de mest erfarne kammerater i vor gruppe var optaget af musik, ck, redaktion af lejravisen, eller folk der rejste til eller fra, desuden havde vi 4 små børn der skulle passes, og resultaterne blev derfor ret spredte og overfladiske, så vidt vi kunne skønne af de andres fremlæggelser havde de langt større udbytte af deres diskussioner. Vi mener derfor ved fremtidige arrangementer at gruppesammensætningen må planlægges bedre.

Børnepasningen var stort set god, men var måske for den yngste gruppes vedkommende lidt for dårligt planlagt m.h.t. beskæftigelse, soveområder og mad.

Alt i alt synes vi at lejren har været mægtig inspirerende og givet os større mod på at blive aktive igen.

Betty Løgstrup, arbejdsløs sympatisør.

Jeg synes godt om lejren. Da jeg selv er arbejdsløs og det er et stort problem her i Odense, var jeg selvfølgelig særligt interesseret i den diskussion. Og så fordi vi mangler en politik på det område. Vi troede f.eks. at Århusafd. var meget længere fremme i det arbejde end vi var. Men diskussionen viste at vi faktisk var lige langt. Vi er kørt fast med arbejdet i arbejdsløshedsgrup. her i Odense. Vi har materialet, lokaler osv. Men vi har lidt svært ved at finde ud af hvor vi skal starte. Og det problem har vi fundet ud af at også andre har. Jeg synes derfor det ville være en god ide at holde nogle weekend-møder, hvor alle arbejdsløshedsgrupper var samlet. Det skulle selvfølgelig først ske efter man havde skrevet sammen om problemerne, så man havde noget helt konkret at diskutere ud fra.

Diskussionen om Arbejderbladet synes jeg også var god. Bl.a. blev sproget kritiseret. Det synes jeg var rigtigt. Det skal skrives lidt mindre højtidsligt og i et lettere sprog.

Iøvrigt synes jeg næsten det var for lidt med en uge, hvis man skulle nå at lære alle de mennesker at kende og diskutere de ting der optager en.

USA's krigshetz mod Nordkorea

De nordkoreanske forsvarstyrker er rede til at slå igen

USAs forsvarsminister Schlesinger truede i juni med anvendelse af atomvåben i Korea i tilfælde af "nordkoreansk angreb på Sydkorea".

Dette er kendte toner fra USA-imperialisterne og deres lakejer, den følger den gamle recept med først at antyde, at "kommunisterne vil starte angreb" og således forberede verdensoffentligheden på en ny krig, de selv vil starte, efter intensiv propaganda om det modsatte. Men USA står i dag ikke i samme position som i 1950, da de sidste gang indledte en aggressionskrig mod Korea. Med tabet af Indokina, efter folkenes endelige sejr er USAs verdensherredømme rystet og deres fodfæste i Asien truet. I Sydkorea vokser modstanden mod den amerikanske og japanske imperialisme, som i form af militær og kapital undertrykker befolkningen, og kampen mod den fascistiske Pak-Jung-Hi-klike er tiltaget i styrke og omfang.

FAREN FOR EN NY KOREA KRIG ER OVERHÆNGENDE

USA-imperialisterne er på tilbagemod på verdensplan, men dette gør ikke krigsfaren i Korea mindre. USA har i den sidste tid mere end nogensinde siden Korea-krigen ført krigsmateriel, bl.a. atomvåben til Sydkorea. Antallet af krænkelser langs den militære demarkationslinje og af Nordkoreas sø- og lufttrum er steget stærkt. De sidste krigstrusler fra USA-imperialisterne og deres lakejer i Sydkorea har gjort vold på den tre år gamle nord-syd fælleserklæring om genforenings-spørgsmålet.

NY KRIG VIL BLIVE BESVARET MED FULDSTÆNDIG BEFRIELSE AF LANDET

Den Demokratiske Folkerepublik Korea's udenrigsministerium udsendte efter imperialisternes krigstrusler en erklæring, der siger, at

efter at være blevet besejret i Indokina har den amerikanske imperialisme proklameret Sydkorea som "det frem-skudte forsvarsområde", og den foretager hektiske forberedelser til en krig ved at indføre store mængder af nye våben og opbygge baser for et atomangreb. De amerikanske imperialister har udarbejdet en generalplan for et angreb på den nordlige halvdel af republikken. USA råber højt om den ikke-eksisterende trussel om et angreb på syden for at retfærdiggøre deres krigsforberedelser. Dette er ikke andet end et trick, som ikke vil narre folket. Regeringen for Den Demokratiske Folkerepublik Korea har igen og igen gjort klart, at den ikke har nogen hensigter om et angreb sydpå.

USA og Pak-Jung-Hi-kliken forsøger at gøre delingen af Korea permanent. Delingen har medført store vanskeligheder og lidelser for folket, ikke engang postforbindelser mellem nord og syd vil marionetregeringen i syd godtage. De forgæves og vedva-

rende forsøg på genforening, som DDF-Korea har arbejdet for, kom endelig i gang i 1970'erne og endte foreløbig med en fælles nord-syd erklæring i 1972. Men alle disse bestræbelser trædes vedvarende under fode af Pak-Jung-Hi-kliken og de seneste krigstrusler fra imperialisterne og deres lakejer er voldtaget mod det koreanske folks brændende ønsker og håb, det er tilbagevenden til tilstanden fra før Korea-krigen.

Den Demokratiske Folkerepublik Korea's præsident Kim Il Sung sagde for nylig om imperialisternes hensigter: "Det afhænger ikke af os, men af USA, om en ny krig skal starte. Men gør amerikanerne det, vil de selv komme til at forkulle i den brand, de antænder..." "Hvis fjenden hensynsløst indleder krig, vil vi resolut svare med krig og knuse aggressionen totalt. I denne krig vil vi kun miste den militære demarkationslinje og vi vil vinde landets genforening."

Kina og Nordkorea advarer mod krigsfaren

En stor parti- og statsdelegation fra Den Demokratiske Folkerepublik Korea under ledelse af præsident Kim Il Sung besøgte i tiden 18.-26. april Folkerepublikken Kina. Begge parter understregede under besøget det venskab og den enhed, der eksisterer mellem de to partier og folk. Begge parter var enige om, at den internationale situation udvikler sig til fordel for verdens folk og for revolutionen. Imperialismen, kolonialismen og ny-kolonialismen svækkes dag for dag, og modsætningerne mellem imperialisterne skærpes. I et fælles-communique hedder det bl.a.:

"Så længe imperialismen eksisterer på denne jord, vil dette system afføde krig. Imperialismen optrapper yderligere sine aggressive hand-

linger under betegnelsen "fred".

Faren for en ny verdenskrig øges. Folkene i alle lande må styrke deres årvågenhed og forberede sig. Hvis imperialismen vover at slippe en ny krig løs, vil det med sikkerhed fremskynde dens egen undergang og føre til nye sejre for verdensrevolutionen. Begge parter er af den opfattelse, at hvadenten krigen fremkalder revolutionen, eller revolutionen forhindrer krig, så vil verdens fremtid være lys."

Dette communique vender sig dermed skarpt mod Sovjetunionens snak om fred og "samarbejde", og beskriver verdenssituationen som den ser ud idag. Det er en advarsel til verdens folk om krigsfaren og om at forberede sig på den.

Revolutionen er hovedstrømmen i verden idag

Canada

For nylig lukkede regeringen alle østkyst havnene for sovjetiske skibe på baggrund af et groft sovjetisk rovfiskeri i de sidste år. USSR har konsekvent gennem flere år overskredet sin tildelte fiskekvota med 60-75 % og Canada har længe ad diplomatisk vej forsøgt at få forhandlinger i stand men uden held. Samtidig med lukningen af havnene har Canada styrket overvågningen af fiskebanerne.

I øvrigt er Canada ramt af den samme alvorlige økonomiske krise, som de andre kapitalistiske lande. Det skaber uro på arbejdsmarkedet. Den ene strejke har afløst den anden med krav om lønkomensation for de stigende leveomkostninger. 12.000 arbejdere i papirindustrien i Britisk Columbia og 2.300 arbejdere i samme industri i Ontario har været i økonomisk kamp. 14.000 arbejdere på International Nickel Company of Canada har strejket siden den 9. juli og 4.000 blikkenslagere har netop afsluttet en 2-ugers strejke i Toronto.

Indien

I kølvandet på Indira Gandhis indførelse af undtagelsestilstand, for at beskytte sit korrupte styre, er der udløst en masseagtig protestbevægelse over hele Indien. Forretninger og regeringskontorer i staten Haryana har været lukkede på grund af strejker. Der har været protestdemonstrationer, strejker og butikslukninger i Bombay, demonstrationer foran guvernørens palads i Keralas hovedstad, hvor studenterne boikottede undervisningen. Tallet på protestmøder, strej-

ker mv. løber op i mange hundreder i hele Indien. Regeringen har tilranet sig magt til vilkårligt at arrestere og tilbageholde strejkende arbejdere og andre progressive, som kæmper mod den indiske regerings politik.

Honduras

I juni startede ca. 10.000 bønder en organiseret kamp for at vinde deres jord tilbage fra godsejerne og kvægfarmerne på over 100 steder i 10 provinser. Mange bønder blev herunder fængslet. d. 25. juni gik 6.000 bønder fra 3 provinser i protesttog mod hovedstaden for at understrege deres kampvilje og sammenhold og for at krævede de fængslede fri.

Peru

De alliancefri landes ekspertkomite vedrørende fremmed kapitalinvestering afholdt sit andet møde i Lima i begyndelsen af juli. Man har til opgave at finde metoder til at regulere og styre fremmedkapital, multinationale selskabers indflydelse og udvikling af teknologien.

Perus udenrigsminister anklagede de imperialistiske multinationale selskaber for at udbytte og udplyndre den 3. verdens lande. Han fastslog, at den 3. verdens strategi for at opnå en ny international økonomisk orden består af 2 dele: for det første udløsningen af konkrete aktioner for at opnå bedre råvarepriser og for at forhindre ulige handelsvilkår, og for det andet udviklingen af et fælles program til at styre fremmed kapitalinvestering for at undgå kapitalmangel på grund af udførsel af profitten og kapital til de rige lande.

Indira Gandhi: "Som barn legede jeg altid politiske lege. Jeg var Jeanne d'Arc, der hver gang blev brændt på bålet." - Vi kan kun håbe, at hendes politiske børneleg bliver til virkelighed.

MEXICO, kvindekonferencen Eva Gredal udtalte: Der gik storpolitik i sagen

Som bekendt blev der i juni-juli af FN afholdt kvindekonference i Mexico City, i anledning af det internationale kvindeår.

En verdensaktionsplan, foreslået af de latinamerikanske og 3. verdens lande, blev vedtaget. Hovedpunkterne i planen er en konstatering af nødvendigheden af et nyt økonomisk system i verden og en fordømmelse af zionismen. Desuden en lang række udmærkede resolutioner om bl.a. kvinders helbred - familieplanlægning og oprettelse af en fond til uddannelse af kvinder. Og det var jo nok disse sidste punkter som USA's og den vestlige verdens delegerede havde forestillet sig at man rigtig skulle sidde og enes om i de 14 dage konferencen varede, medens søstersolidariteten bredede sig.

Men desværre, - som Eva Gredal og Ritt Bjerregård (2 af Danmarks repræsentanter) udtrykte det: Desværre gik der storpolitik i sagen. Konferencen blev, som alle andre internationale konferencer en manifestation af modsætningerne mellem industri- og udviklingslandene. Da de sidste var i overtal, blev verdensaktionsplanen vedtaget, medens de fleste af de dannede delegerede fra den vestlige verden afstod fra at stemme. Man skulle ikke have noget af sådan at sidde og stemme i storpolitiske spørgsmål.

Et uddrag af LI SU Wens (Kina) tale til kongressen, forklarer bedst hvorfor også en kvindekonference er nødt til at beskæftige sig med politik:

"I ethvert land udgør kvinderne en del af hele landet og hele folket. Deres skæbne er ufravigeligt kædet sammen med hele landets og hele folkets skæbne. Deres frigørelse er derfor en uadskillelig del af hele landet og hele folkets kamp. For øjeblikket er hovedopgaven i kampen for kvindernes frigørelse at bekæmpe imperialismen - kolonialismen og i særdeleshed de to supermagters verdensherredømme. Først når denne kamp er vundet, samtidig med at tilbørlig opmærksomhed er henledt på kvindernes, specielle krav og problemer og på løsningen af disse, kan kvindernes krav om frigørelse føres stadig videre".

Dette har de latinamerikanske og 3. verdens landes delegerede forstået. De har ikke tid til at sidde og udveksle høfligheder om f.eks. uddannelse af kvinder med industrilanden kvinder. Og kaster man et blik på befolkningens levevilkår i f.eks. Mexico, forstår man hvorfor. I Mex-

Kvindekonferencen blev endnu et bevis på den tredje verdens voksende styrke og indflydelse

ico lever de fleste i en ubeskrivelig fattigdom. Her regner man med 5,4 personer pr. værelse og de fleste mexicanere bor i boliger med et eneste værelse som ikke engang er billig.

På papiret er der undervisningspligt i 9 år, men de fleste børn må på et tidligt tidspunkt ud at arbejde, for at hjælpe til med familiens underhold, så derfor bliver det højst til 3-4 års skolegang. 20% af befolkningen er analfabeter.

Konferencen har givet an-

ledning til megen tant og fjas i vore massemedier. Selvfølgelig kunne de kvinder ikke enes om noget som helst, og en vis forargelse og latterliggørelse over at især 3. verdens landes kvinder meget militant gjorde sig gældende kan også noteres.

Men trods den billige kritik, er det en kendsgerning at 3. verdens lande er i fremdrift og udvikling og heller ikke på en kvindekonference agter at være i defensiven.

Sverige: Skovarbejderstrejken slut

I sidste nr. af Arbejderbladet bragte vi de første erfaringer fra forløbet af den største svenske strejke i 30 år. Et par dage efter sluttede den, idet man genoptog arbejdet. Desværre ikke fordi man havde fået kravene igennem, men fordi det lykkedes SAF (skovarbejderforbundet) at tage initiativet fra den demokratisk valgte strejkekomite.

Denne havde hele tiden forlangt at "avtal srådet" fra SAF skulle forhandle deres krav, hvilket nu altså viser sig at være fejl taktik. Ren månedsløn på kr. 4.000 var det oprindelige krav. Ingen akkorder eller bonusordninger og 25 kr. pr. dag i diætpenge.

Efter SAF's overtagelse af ledelsen er "gevinsten" blevet: Til dels fast månedsløn, nemlig 85% og resten 15% akkord. Diætpenge forhøjet fra 5 kr. til 10 kr. pr. dag. På papiret som skulle få skovarbejderne til at

sluge den, omtales en fast del på ca. kr. 3.300, hvilket er mere end misvisende, idet den faste del kan variere fra ca. kr. 2.600 til ca. kr. 3.500 afhængigt af hvilken arbejdsopgave der pålægges arbejderne og hvilken vurderingsklasse han befinder sig i.

Den nogenlunde indpakning med de ca. 3.300, fik imidlertid skovarbejderne igang igen og forbundet bryster sig med en stor sejr. Skovarbejderne har imidlertid erfaring for at de får det værre for hver gang SAF og arbejdsgiverne har givet en tilsyneladende gevinst, og det vil også denne gang blive tilfældet.

når de helt konkrete resultater (nemlig lønningsposens indhold i forhold til indsatsen) efter de nye aftaler viser sig. Aftalerne træder imidlertid først i kraft til oktober, så indtil da får både forbundet og arbejdsgiverne et pustetur.

KUNST & KULTUR

Derfor er der stadig liv i Andersen

For tiden er H. C. Andersen i vælten i pressen og TV på grund af hans 100-års dødsdag.

Når man ser de aktuelle mindeudsendelser og artikler, så er det særlig de borgerlige sider i hans karakter som man understreger: hans ubændige trang til at komme frem, alle hans personlige særheder, hans forfængelighed og snobbedhed og hans forkrøblede erotiske liv. Men heller ikke disse ting skænker en kunstner verdensberømmelse.

Nej, det, der gør, at nogle af hans eventyr stadig læses er, at han har taget sit stof fra folkeeventyrerne. I folkeeventyrerne finder vi stumperne fra den gamle almuedigting, hvor hadet og bitterheden tydeligt træder frem, og hvor der er en fornøjelig skadefryd når de forskellige undertrykkere kommer galt af sted.

HCA kom som bekendt fra de laveste proleterer og det er ikke tilfældigt at han netop brugte eventyret, da eventyret til alle tider har været de underkuede klassers litterære form.

Typisk er f.eks. eventyret om den kloge Hans, der tager tjeneste hos trolden og

ødelægger ham i bund og grund ved på det bogstaveligste at lyster alle hans ordrer. I andre eventyr får den nærige storbonde revet ryggen op og får fyldt salt og peber i såret, og i Klods Hans får alle hoffets snobber slasket mudder i fjæset. Disse eventyr rummer en social ønskedrøm og tit en temmelig blodig forestilling om hævn over undertrykkerne.

HCA havde ikke mulighed for og heller ikke moralsk rygrad til åbenlyst at beskrive den virkelighed han kom fra og kendte. Men han brugte eventyrets skjulte ironi og spøgende form til at lufte sin bitterhed og rette sin kritik mod datidens borgerlige samfund. I mange tilfælde er det dog pakket så omhyggeligt ind i vat at tiden er løbet fra det, men i andre eventyr, f.eks.

"Hun duede ikke", "Alt på sin rette plads" og "Gartneren og herskabet", der skriver HCA løs så han er lige ved at glemme at det er eventyr for børn, han skriver og i stedet nærmer han sig en bidsk realisme.

Det er historier, der stadig lader sig læse, og derfor er han ikke havnet i glemselen som alle sine samtidige.

Nyheder fra RØDE STJERNE, København:

"Den store polemik" Peking-Moskva, Bd. I og II genoptryk af dokumenterne fra Peking og Moskva. pr. bind. 19, 55 kr.

Carl Madsen: "Når bladene falder" 39, 50 kr.

Enver Hoxha's tale ved valget Okt. 74, en bog om Albanien. 4, 00 kr.

Koreakrigens baggrund 10, 00 kr.

Ikke en øre til Thorsen - og ikke en øre til Jesus

Debatten om J.J. Thorsen og hans planer om at lave en film om Jesus erotiske oplevelser er atter blusset op. Mange mennesker er sikkert blevet forbavsede over, at staten i fuld alvor har tænkt sig at give denne pornospekulant en mill. kr., men der er ingen grund til at blive forbavset for J.J. Thorsens virksomhed er absolut i borgerskabet interesse. Som man vil huske, så var det den konservative justitsminister Knud Testrup der i sin sørgede for, at pornoen blev totalt frigivet her til lands.

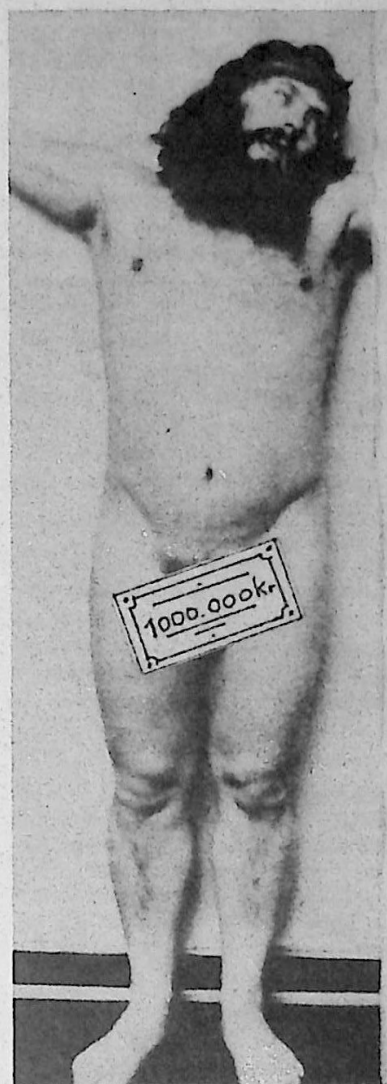
I tresserne var der en voksende utilfredshed og kamplyst blandt arbejder- og studenterungdommen over det meste af verden og da måtte magthaverne over hele den kapitalistiske verden gribe til forskellige metoder til at få afsporet den voksende frihedstrang og få den ind i ufarlige baner. Eet af de midler som borgerskabet tog i anvendelse var netop pornoen, som var velegnet til at bortlede opmærksomheden fra virkeligheden og klassekampen, samtidig med at magthaverne kunne fremstille sig selv som pokkers frisindede.

Og borgerne fri gav pornoen så meget des mere villigt, da det først var gået op for dem, at de samtidigt kunne tjene enorme summer på denne sag. Og hvad mere kan en borger ønske sig? Oven i købet savnede man en eller anden slags "åndelig føde" til masserne, efter at religionen mere og mere var gået bag af dansen. Religionen havde tidligere spillet samme rolle som pornoen gør idag, for så vidt den sørgede for at forvirre folk og fylde deres hoveder med uvirkelige fantasier - samtidig med at det var en god forretning, idet man jo "ved guds hjælp" har krævet enorme summer ind gennem forskellige former for kirkeskat. (Et forhold der som bekendt består den dag idag.)

I øvrigt var en af de første der så, at religionen var på retur, og at pornoen var en af afløserne, ingen ringere end A. Hitler selv, der i "Mein Kampf" skrev følgende om, hvordan man skulle nedbryde moralen blandt folkeslagene i øst: "De skal forsynes med glasperler, spraglede klæder og masser af porno."

MANNA I ØRKENEN

Fra borgernes side skulle der så altså intet være til hinder for at Thorsen kan få sin million, og de bevillende myndigheder har da også sagt ja. Men der er som bekendt ved at blive stukket en kæp i hjulet, for blandt de partier til højre i folketinget der bliver holdt uden for de politiske afgørelser, sidder adskillige folk og leder desperat efter en eller anden "forarge-

"Kejserens nye klæder" hører også til de eventyr, der stadig har aktualitet.

lig" sag som de kan samle nogle småborgerlige stemmer på. Selv i de konservative vælgerforeninger gider man snart ikke høre mere om Christianias lys- og vandregninger, og derfor var det som "manna i ørkenen" for disse skinhellige undermålere, at de kunne kaste sig over J.J. Thorsen. Det er karakteristisk at appellen til de småborgerlige vælgere ikke så meget drejer sig om "den erotiske Jesus", som om selve begrebet statslig kunststøtte. Det er således ikke så meget de moralske begreber der tales til, som det er pengepungen.

ROXY 344122f.6. Godth.v.14
Kun kl. 19: JEG SA JESUS DØ
Den mest omtalte danske pornofilm.
Vold, sex og tortur.
En film, der vil vække vild diskussion.
Ikke for folk med sætte nerver, f.f.b.

Nu er bevillingen til J.J. Thorsen jo gået den lovlige vej, og derfor har Jens Møller fra Kristeligt Folkeparti måttet finde på noget andet, og han har derfor fundet loven om blasfemi frem (dvs. loven om Gudsbespottelse).

Men det er ikke andet end skinhelligt hykleri, for i mellemtiden har en anden smart pornofabrikant skyndt sig at indspille en film om Jesus' sex-liv i håb om at tjene nogle penge på den i-gangværende debat. Annoncen for denne film lokker både med vold, sex og tortur men denne film går i al ubemærkethed i biograferne uden at Hr. Møller og Co. har løftet så meget som et øjenbryn. Men den er også indspillet uden statstilskud, for fabrikantens egen regning og risiko, og under de omstændigheder kan der naturligvis ikke være tale om blasfemi.

Uheldigvis for J.J. Thorsen er der så sket det, at Socialdemokraterne er begyndt at flirte med Kristeligt Folkeparti efter et samarbejde, og det har medført at Kulturminister Mathisen langt om længe har meddelt, at han egentlig altid har været mod denne Jesus-film. Og under de omstændigheder giver vi ikke J.J. Thorsen mange chancer for at få fingre i millionen foreløbig.

Vi skal ikke klage hvis J.J. Thorsens planer går i vasken. Ikke fordi vi er imod statsstøtte til kunsten, men fordi vi er imod at staten finansierer fordummelse og overtro og beriger sig på samme konto, hvad enten det så er pornoaktører der render rundt med glorie og vinger på ryggen eller det drejer sig om afguder der påstås at være født af jomfruer. Vi betaler nødt til nogen af delene.

Og selv om vi kun kan bede til, at Thorsen ikke får nogen penge, så kan man hvad Jesus angår gå anderledes kontant til værks, nemlig ved at melde sig ud af Den Danske Folkekirke og således undrage præsterne og de andre snylttere de par 100 kr. som kirkeskatten andrager årligt.

TAG KONTAKT MED Kommunistisk Arbejderforbund

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSENS

ÅRHUS
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE III
2100 Ø (tlf. TR 6627)

ODENSE
RØDE STJERNE
GRAVENE 3
5000 ODENSE

KOLDING
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

NYBORG
POUL WELLE
CHRISTIANSUNDSVEJ 45 A
5800 NYBORG

ÅLBORG
LENNART GRADEN
RAVNKILDEVEJ 38, I.
9000 ÅLBORG

SVENDBORG
JØRGEN NIELSEN
MØLLEGADE 13, 3.
5700 SVENDBORG

KAMPEN MOD 'DEN SORTE SVANE'

Interview med en rengøringsdame

Arbejderbladet har tidligere beskrevet rengøringsdamernes kamp mod den løntrykning og opskru-ning af tempoet som finder sted, når kommunerne overlader rengøringsarbejdet til DDRS (det danske rengøringselskab). Vi bringer her et interview med en af de rengøringsdamere, Esther Balzersen, der tog kampen op mod "den sorte svane" som hun kalder DDRS, der har en uskyldshvid svane som varemærke

Man glemmer det ikke, man glemmer det aldrig, når man får sådan en over fingrene, siger Ester Balzersen, Horsens, der nu til september kunne have haft 25 års jubilæum som rengøringskone på Horsens Politistation. I stedet modtog hun sammen med 16 andre rengøringskoner nytårsaftensdag en fyringsseddel pr. post, hvori der stod at der var indgået kontrakt med Det danske rengøringselskab, så der var ikke brug for hende mere.

KOM FYRINGERNE HELT SOM EN BOMBE FOR JER?

EB: Nej, ikke helt. Allerede i november var der jo opmålinger dernede, og da fik vi politikommissæren til at love at kontakte vores fagforening - det gjorde han først den dag, vores opsigelser lå i postkassen. Men jeg var selv nede i Kvindeligt Arbejderforbund og fik bare at vide, at vi da ikke kunne foretage os noget så længe der ikke var noget.

HVAD GJORDE I SÅ DA I MØDTE EFTER JULEFERIEN?

EB: Ja, så kan i tro at vi kontaktede hinanden, og så tog vi allesammen herud til mig efter arbejde. Vi havde jo ikke noget sted, vi ellers kunne samles. Alle var helt oppe i skyerne, og der var mange forslag til hvad vi skulle gøre. Men der var ikke meget tvivl: vi skal ud at strejke, selv om vi aldrig har prøvet det før. De skulle ikke have lov til at træde på os. Ikke alene blev vi fyret, men tilmed på så lusket en måde, at ikke engang portneren, som vi står under, vidste noget om det på forhånd. Og så snakkede vi godt igennem, at alle de små uenigheder, der var imellem os, dem ville vi glemme. Nu skulle vi stå sammen, nu var det sagen det gjaldt.

Dagen efter gik vi så i strejke. Vi satte os nede på domhusets trappe. Og så kom det jo i avisen, og næste dag kom Valborg nede fra fagforeningen og sagde: Jamen piger, det må i jo ikke det her. Nu skulle vi gå i arbejde igen, og så skulle sagen ordnes ved forhandlinger i København. Jeg blev valgt til talsmand, og så tog jeg med til København, og pigerne gik i arbejde igen på 3. dagen.

Men den dag i dag er jeg overbevist om at hvis vi havde fortsat strejken, så havde vi været dernede endnu. De ville jo være gået til i skidt.

Og tilmed viste det sig så i København, at den begrundelse for fyringerne, politimesteren gav i opsigelsen, at der var indgået kontrakt med rengøringselskabet - det var løgn. Han havde ikke rigspolitichefens underskrift, og det skal han. Den fik han først et par dage før "Den sorte svane", som vi kalder det, overtog rengøringen.

HVORDAN GIK DET SÅ VED FORHANDLINGERNE?

EB: Jeg var med til forhandlinger i København 2 gange med folk fra finansministeriet, LO, hovedforbundet og vores lokale afdeling af Kvindeligt Arbejderforbund.

Ved den første forhandling spurgte de mig fra finansministeriet, om jeg selv ville overtage rengøringen, hvis jeg fik 10 kvinder under mig. Nej, sagde jeg, det hverken kan eller vil jeg. -Kan i ikke se det er umenneskeligt - 17 kvinders arbejde klaret af 10. Så opfordrede de mig til selv at komme med et spareforslag. For der skal jo spares på de offentlige udgifter, og selvfølgelig skal det gøres nede på bunden. Nå ja, tænkte jeg, og så tog jeg hjem og snakkede med de andre 16 om, hvor vi synes der kunne spares. Vi blev enige om at slette hovedrengøringen - det gør selskabet jo også - vinduespudsning, og søn- og helligdagsarbejde. Jeg kunne jo hverken få lov til at se budgettet eller tegninger over bygninger, men vi fik os da regnet frem til en besparelse, der kunne holde på 82.000 om året. Nå, men der var nu aldrig nogen der så på det budget vi havde lagt, selv om det havde været et stort arbejde.

Alle og enhver ved jo at DDRS tilbud ikke kan holde. Vi kan klage, siger de så, men så bliver det også dyre. Det er for dårligt, at finansministeriet ser gennem fingrene med, at politimesteren får den ide, at han vil skifte os ud, for han har ikke en klap forstand på de dele. Men selvfølgelig - de store holder jo altid med de store.

Forhandlingerne er der ikke

kommet noget ud af. Fagforeningsfolkene er paragrafryttere over en kam. De har kørt sagen på at paragraf 12, der lyder på frie forhandlinger på arbejdsmarkedet, er blevet overtrådt, fordi opsigelserne kom helt henover hovedet på os. Men det har nu ikke givet noget resultat.

Det er også forkert i ikke har noget samarbejdsudvalg, sagde de så på fagforeningen. Men så siger jeg: Jamen har i nogen sinde set et samarbejdsudvalg, der fungerer, for det har jeg ikke, så hvorfor hæng min hat på det. Nu har jeg aldrig været på fabrik, men det har min mand da, og han giver mig ret - det kan de simpelthen ikke.

Den paragraf gav altså ikke noget - fyringerne blev udsendt en måned på grund af forhandlingerne, men den 26. marts var vi så på arbejde for sidste gang.

KUNNE I FÅ ARBEJDE VED RENGØRINGSSEL- SKABET?

EB: Nu har de kun 9 kvinder til det samme arbejde, som vi lavede. De første to af os, der søgte, kunne ikke få arbejde, da Den sorte Svane hørte, at de kom fra politi-

gården. Men der er da to, der har fået arbejde ved selskabet, jeg ved så ikke, om de vidste, de kom fra politigården. Den ene laver mere end det dobbelte på den samme tid. Den samme kvinde - hun kommer næsten slæbende på sine knæ. Jamen, er det ikke umenneskeligt? Det er da at kvæle dem i arbejde, det er at presse og trykke dem på alle mulige måder. Nu har de 22.40 i timen. Vi havde 25 kr. Og så får de ingen godtgørelse for morgen- og aften timer, og ingeh anciennitet. Og det er jo ikke til at forstå at den samme fagforening, som vi er medlem af, kan gå med til at lade andre af dets medlemmer lave det dobbelte for en mindre løn. Og selskabets rengøringskoner har jo organisationspligt.

Vi kan være enige om at rengøring det er et knoklearbejde. Det er ikke let arbejde. Vi kommer ikke sovende til vores penge, derfor synes vi det er en modbydelig taktik, de er begyndt at bruge dér.

Og man kan ikke have nogen tilfredsstillelse ved sit arbejde i rengøringselskabet. Der er simpelthen ikke tid til at gøre det ordentligt. Man kan lige nå at tvære

skidtet på gulvet ud med en gulvsvaber og det er jo ikke kvinderne, vi skal efter der. Det er koncernen.

12 af os har efterhånden fået arbejde, men vi er 4, der går arbejdsløse. Vi er ikke understøttelsesberettiget, fordi vi har arbejdet under 20 timer om ugen. Min mand er invalidepensionist, så det bliver noget skrabet. Jeg går på sygedagpenge nu, fordi vi har haft et trafikuheld, men når jeg er blevet rask, kan han få 200.00 kr. om måneden ekstra til mig. 200.00 kr. - Og jeg vil jo nok få svært ved at få et andet arbejde nu jeg sådan har været aktiv.

ER DET HELE SÅ SLUT NU?

EB: Nej, det kan man ikke sige. Jeg har kontakt med nogle tværpolitiske, rengøringsdamegrupper landet over. Her i byen er der blevet holdt et møde, hvor de fleste af os fra politigården var der, og hvor en del rengøringskoner ude fra hospitalet kom og hørte hvordan det var gået os. Det kan jo blive dem, det går ud over i morgen. Ser i, dengang vi strejkede, da ringede jeg jo ellers ud til deres tillidskvinde og bad hende orientere sine piger så de kunne bakke os op. Det er først nu til det her møde 5 mdr. efter, gået op for mig, at pigerne derude aldrig har hørt en lyd, men at hun i stedet er faret ned på fagforeningen og har fortalt det, for Valborg dernedefra overfusede mig dengang, fordi jeg havde blandet hospitalet ind i det.

Sammen med nogle rengøringspiger fra Århus er vores første plan nu at tage Eva Gredal på ordet, når hun siger at hun til kvindekonferencen i Mexico, har fundet ud af at den danske kvinde er urimelig dårlig stillet i erhvervslivet, og det vil hun nu gøre noget ved. Det tror vi ikke rigtig på, men vil helt konkret opfordre hende til at gøre noget ved Det danske rengøringselskabs halvering af arbejdskraften til det samme stykke arbejde.

Og så vil vi aktivt støtte alle de rengøringskoner, der arbejder på steder, hvor rengøringselskabet bliver sat ind, og øse af vore dyrebare erfaringer om hvor man ender, når man lader fagforeningen tage sig af sagen.

NYUDGI- VELSER

Ikke en dag af fred under imperialismen 5,00 kr.
Vejen til socialismen 6,00 kr.
Kinas udenrigspolitik - et værn for freden .. 5,00 kr.
Arbejdsløs - hvorfor? 4,00 kr.

Bestilles hos ARBEJDERFORLAGET, Nørregade 65, 5000 Odense, eller i RØDE STJERNE - butikkerne.

Esther Balzersen: Nu vil vi tage Eva Gredal på ordet, når hun i Mexico siger, at den danske kvinde er "urimelig dårligt stillet i erhvervslivet". Hvad vil hun gøre ved det?